STATU QUO
del carnisme

Miriam Garibaldi Gascón

NIUB 16649861

STATU QUO
del carnisme

Miriam Garibaldi Gascón
NIUB 16649861

Treball de Fi de Grau en Belles Arts
Tutora: Montserrat López Páez

Departament d'Arts Visuals i Disseny
Facultat de Belles Arts
Universitat de Barcelona
Curs acadèmic 2018 / 2019

Barcelona, 11 de juny de 2019

Agraïments

Menció especial a la meva parella, Agustín Piñeyro, que m'ha donat suport logístic i emocional sempre que ho he necessitat.

A Monte López, pel el seu recolzament, per l'esforç en proporcionar i resoldre tots el dubtes que m'han sorgit i per la seva fantàstica tutorització en aquest projecte.

A les entrevistades, per obrir-me les portes de casa seva. I a totes les persones que han col·laborat de manera directe o indirecte en el projecte, sempre per donar-me suport.

Per totes les animales que pateixen l'abús de les animales humanes.
LLiberació animale, lliberació humane.
Go vegan

Per tal d'evitar la violència del llenguatge heteropatriarcal, aquest treball s'ha redactat utilitzant el llenguatge genèric, que fa referència a les individues independentment del seu gènere.

Resum / Abstract

Statu Quo del carnisme neix per visibilitzar i descriure una problemàtica que s'intenta ocultar per no modificar l'estatus social i econòmic presents en la societat en la qual vivim.
És un projecte interdisciplinar, en el que conflueixen la narrativa, disseny editorial i la fotografia. Utilitzant el disseny editorial i l'arxiu fotogràfic, m'apropio d'un llenguatge establert, que està a l'abast de tothom, per fer arribar un missatge de disconformitat i crítica de la realitat. Convido a l'espectador a trencar amb el món semi-artificial en el que vivim, a reflexionar sobre el sistema imposat i com afecta això a les animales, al medi ambient i al nostre propi cos.
Aquest projecte s'articula com a edició d'artista, és un discurs textvisual que planteja una crítica des de diferents punts de vista i que ens fa reflexionar sobre una problemàtica que ens afecta a totes.
Degut a la gran cerca d'informació realitzada al llarg de tot el procès de creació del projecte, una part ha esdevingut com a cultura d'arxiu.

Paraules clau: *Statu Quo del carnisme*, antiespecisme, vegan, art d'arxiu, edició d'artista, disseny editorial.

Statu Quo of carnism is born to raise awareness and describe an issue that tries to be hidden in order to not modify the social and economic status in the current society.
It is an interdisciplinary project in which narrative, editorial design and photography merge. By using editorial design and photographic archive, I take ownership of an established language, accessible to all, to disseminate disagreement and criticism of reality. I invite the audience to break away from the semi-artificial world we live in, to think about the system that has been imposed and how does it affect to animals, the environment and our own bodies.
This project is structured as artist publishing, it is a textvisual speech critical from different perspectives, that makes us reflect upon an issue that affects us all.
As a result of the extensive research process, part of the outcome has turned into cultural archive.

Keywords: Statu Quo of carnism, antispeciesism, vegan, art archive, artist publishing, editorial design.

Introducció

Abans de començar el relat antiespecista sobre el meu Treball de Fi de Grau, he de confessar als lectors que durant tota la meva infància i adolescència he abusat incomptables vegades de les animales, me les he menjat, les he vestit i les he utilitzat com a diversió. No va ser fins fa sis anys que em vaig començar a plantejar que el que m'havien dit tota la vida podria no ser l'opció més ètica. La majoria de persones que creixen en una societat desenvolupada, creu que abusar de les animales és correcte, si sempre ens han fet creure que és això, si no ens donen tota la informació que tenen, és possible que mai ens plantegem que hi ha una altra realitat.

Però totes estem capacitades per entendre la situació real en la qual vivim i podem actuar de manera conscient en la mesura de les nostres possibilitats.

"Todo es un producto
todo está ya etiquetado
desde el aire que respiramos
a la comida con la que enfermamos."[1]

Considero els meus projectes artístics com a accions polítiques per combatre l'especisme cap als animals classificats de consum.

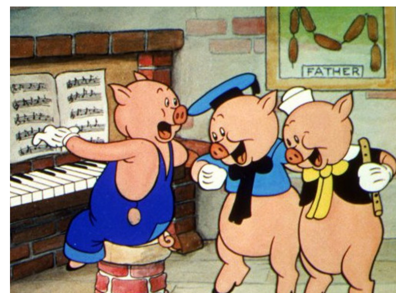
Les cites i les imatges que esmentaré durant tot el text, es trobaran a peu de pàgina. Tot i haver un apartat de referents concrets, durant el recorregut de la memòria poden ser referenciats altres referents que m'han resultat útils alhora de la realització d'*Statu Quo del carnsime.*

1. Habeas Corpus. (2008) *Consumismo. En Justicia.* España: Maldito Records S.L.

Be Vegan. Posicionaments propers

La biopolítica és una màquina de producció de subjectivitat, pretenen modelar el subconscient per no deixar-nos alternativa possible al consum. Ens han acostumat a ser impassibles enfront de les catàstrofes naturals i humanes, davant la pantalla que ens relata alguns d'aquests fets, la nostra ment queda perenne en un estat d'absoluta tranquil·litat. No aflueixen sentiments d'empatia, ni responsabilitat, seguim el nostre dia a dia com si no passés res.
Ens trobem en un moment de destrucció massiva i davant d'un genocidi brutal d'animals, de la desconnexió emocional i del desconeixement conscient. Tot i que ens han fet creure que fa poc que l'alerta de la propera extinció massiva d'animals ha arribat, ja fa anys que se sap que la pròxima extinció massiva és ja un fet [2], aquest cop de la mà directa de totes nosaltres. La contaminació, el canvi climàtic, l'explotació d'ambients naturals, i la sobreexplotació d'animales, són algunes de les causes. Nosaltres som les culpables i nosaltres hem de posar remei.

Anem una mica enrere per esbrinar per què ens trobem en aquesta situació moral. Farè un resúm que he extret del llibre de Melany Joy; *"Por qué amamos a los perros, nos comemos a los cerdos y nos vestimos con las vacas"*[3], i de la xerrada "*Educación especista; Cómo inculcar un prejuicio*"[4]. Desde petites, tant a l'escola com a casa, ens han ensenyat d'una manera especista.[5] Ja sigui aprenent a contar pits de pollastre com

5. Walt Disney
Three Little Pigs
1933
Fotograma del film.

2. Ceballos, P. (2011). *Baes La sexta extinción: La pérdida de especies y poblaciones en el Neotrópico. Conservación biológica: Perspectivas de Latinoamérica, VI,* 95-108.
3. Joy, M. (2010) *Por qué amamos a los perros, nos comemos a los cerdos y nos vestimos con las vacas: Una introducción al carnsimo.* (2017). Madrid: Plaza y Valdés.
5. Walt Disney (1993) Three Little Pigs. Recuperat de https://www.youtube.com/watch?v=S-KxWJP_LH7A
4. Guerrero, S. (2013, gener 24). *Educación especista; Cómo inculcar un prejuicio.* Recuperat de https://www.youtube.com/watch?v=b1c3j-tKsD0.

ensenyant-nos maneres de parlar, "Brut com un poc" (de fet els porcs, són animals molt nets, i no els agrada fer les seves necessitats a la vora d'on dormen i mengen). És a dir que a poc a poc ens anestesien emocionalment, perquè ens sembla correcte ja des d'una curta edat, menjar-nos un porc i adorar un gos. El sistema transforma l'empatia en apatia. Un cop estem conformes amb el sistema que ens han imposat, han de fer el possible per no despertar els valors que ens han fet enterrar. La millor manera d'aconseguir-ho és amagant el problema, per exemple a Espanya; concretament Catalunya és anomenada l'abocador de purins d'Europa[6] hi ha 3,5 milions més de porcs que persones.[7] Però poques vegades en veiem algun de porc. Un altra manera per garantir la ideologia del consum d'animals, és no donant-li un nom. El carnisme, és igual que el veganisme, un estil de vida. Una de les moltes diferències entre un i l'altre és que, un ens l'han imposat en la societat actual en la qual vivim i l'altre, s'està obrint pas a aquesta imposició.

Vaig decidir que els meus projectes artístics servirien per donar a conèixer una problemàtica que s'està subestimant, tot i que és clau per mantenir aquest planeta en vida. Considero que, l'art com a denúncia és un mitjà artístic molt potent per expressar qualsevol problemàtica social, i que ens poden ajudar a fer visibles aquests problemes i motivar a les espectadores a implicar-se per intentar un canvi en positiu. "*Se contextualiza el fenómeno denominado artivismo, cuyas narrativas son capaces de alterar los códigos y signos ya establecidos en el subconsciente de la sociedad que desarrolla a su vez determinadas estrategias que consolidan nuevas tácticas políticas posibles.*" [8]

6. Nació Digital. (2018) *Catalunya en el femer d'Europa.* Recuperat de https://www.nacio-digital.cat/ecodiari/noticia/10587/pacma/denuncia/politiques/actuals/convertit/catalunya/femer/europa
7. Ara.cat. (2018) *A Espanya ja hi ha més porcs que persones.* Recuperat de https://www.ara.cat/societat/Espanya-mes-porcs-que-persones_0_2073392731.html
8. Ortega, V. (2015) *El artivismo como acción estratégica de nuevas narrativas artísticopolítica. Calle14. 10 (15)*, 100 - 111

Des del Manifest Situcionista, i posteriorment *La société du spectacle*[9] on Debord va establir que crear situacions a partir de construccions capitalistes és una manera per canviar el món, a artistes actuals com, Ruth Montiel[10] i Núria Güell[11], que enfoquen tots els seus projectes des d'una vessant social. Montiel treballa mitjançant instal·lacions, instal·lacions efímeres, vídeos i fotografies. Pretén remarcar l'ètica de les pràctiques polítiques i institucionals referent a la intervenció dels animals humans en la natura.

Núria Güell, té un treball més analític, ella analitza personalment com els dispositius de poder modifiquen la nostra subjectivitat, aprofitant la seva condició d'artista altera les relacions de poder entre les diferents institucions polítiques.

10. Ruth Montiel Arias
15.000 Pedres.
Intervenció de sorra de 4x3 m.

11. Núria Güell.
Micro acciones de emergencia.
ADNplatform, Barcelona, 2012.
Foto de Roberto Ruiz.

9. Debord, G. (1964) *La sociedad del espectáculo* (2007). Argentina: Último Recurso
10. Montiel, R. (2013) *Ruth Montiel.* Recuperat de http://ruthmontielarias.com/
11. Güell, N. (2010) *Nuria Güell.* Recuperat de http://www.nuriaguell.net/

Statu Quo del carnsime.

La domesticació comença amb la propietat. En incloure les animales en la nostra estructura social, passen a ser animales domèstics i es converteixen en objectes de propietat. D'aquesta manera la relació entre l'animal humà i l'animal es transforma des d'una confiança mútua, on abans de la domesticació l'entorn i els recursos es compartien, fins a la submissió del control de l'animal humà envers a la resta d'animales.
Aquests van ser els inicis del domini, que van formar la base del canvi en les societats humanes, els caçadors van passar a ser grangers, al domini de les manades, a la producció controlada, fins al dia d'avui, que modifiquem genèticament les característiques de les animales en benefici de la societat generalitzada.
Podem entendre el fet de dominar un animal com a sotmetre'l a un canvi en la seva cultura. L'animal és extret de l'ambient on va créixer, on va aprendre a socialitzar-se amb la resta d'iguals, i és portat a un ambient desconegut, on ha d'aprendre com relacionar-se, com alimentar-se i com reproduir-se. (En el cas que disposi de semillibertat).
Tornant al domini que el poder ha exercit sobre les característiques biològiques dels animals considerats de granja, aquests han perdut el comportament après pels seus avantpassats, es reprodueixen com a còpies, es tracten com a objectes i no com a éssers conscients que tenen sentiments i que senten dolor i tristesa. En les seves miserables vides no tenen cap oportunitat d'aprendre dels seus iguals. Per sort, està demostrat que tot i no haver obtingut cap estímul ni aprenentatge del què hauria de ser natural, quan un individu surt del sistema de consum i es reintrodueix en el que seria el seu hàbitat més proper, poden re-aprendre; recuperar patrons innats que semblaven haver-se suprimit durant la seva primera vida.[10]
Al 1960 hi havia tres mil millons d'habitants arreu del món[11], durant els anys 60 la producció de carn a escala mundial va ser de 70 milions de tonelades[12]. El 2014 la població va augmentar 7 mil millons d'habitants[11],

10. Hribal. J. (2014) *Los animales forman parte de la clase trabajadora y otros ensayos.* Madrid: Ochodoscuatro Ediciones (Últims tres paràgrafs anteriors fan referència a la mateixa cita)
11. World Population History. (2015) *World Population History.* Recuperat de https://worldpopulationhistory.org

mentre la producció de carn va quadruplicar-se[13].
No és una novetat que es produeix més carn de la que es consumeix, però parlem del que es necessita per mantenir l' *Statu Quo del carnisme* en la societat plenament desenvolupada. Per alimentar els milions d'animals que són sacrificats cada any només a Espanya, són necessaris kilòmetres d'hectàrees per produir el gra per alimentar tots els animals que són fabricats en granges. Espanya com molts d'altres països de la Unió Europea compra gran part del gra a països subdesenvolupats com Angola, Guinea, Eritrea, Mozambique, Nigeria, Etiopía i Burkina Faso.[14] Els països del primer món exploten els recursos naturals i la població dels països més pobres només per omplir-se l'estómac. És desforesten selves per plantar el gra que ha d'alimentar el bestiar per alimentar alguns animals humans. I més, en aquest procés és malbarata el recurs més important de la vida: l'aigua. Per produir un quilogram de carn de vedella es necessiten més de 15.000 litres d'aigua[15] en tot el procés, mentre que per dur una alimentació equilibrada basada en plantes es necessiten menys de 1.000 lires per produir un kg d'aliments vegetals[16]. Sí, per satisfer el teu paladar no només sacrifiques la vida d'une animale, sacrifiques terra, aigua i la vida de tot el planeta.
Tot aquest percentatge de vides perdudes, éssers que han patit una vida inqualificable i plena de patiment, finalment ha acabat en un contenidor, això no s'ha de malinterpretar, tota vida produïda per la indústria càrnica i derivats és una pèrdua, però produir innecessàriament no només comporta les morts directes de les animales sinó tots els costos mediambientals que són necessaris per produir-la. Més del 50% de blat de moro que es produeixen a escala mundial és cultiva per alimentar les animales destinades al consum humà, el 82% de nens i nenes que manifesten

12. BBC. (2019) *Qué países del mundo consumen más carne.* Recuperat de https://www.bbc.com/mundo/noticias-47119001
13. Centro de Actividad Regional para el Consumo y la Producción Sostenibles. (2007) *La carne, un alimento caro en recursos.* Recuperat de http://www.cprac.org/consumpediamed/sites/all/documents/link-impactos-abuso.htm#_ftnref1
14. Monbiot, G. (2011) *The Pleasures of the Flesh.* Recuperat de https://www.monbiot.com/2008/04/15/the-pleasures-of-the-flesh/
15. FAO. (2017) *Día Mundial del Agua: se requieren 15.000 litros de agua para generar un kilo de carne, señala la FAO.* Recperat de http://www.fao.org/americas/noticias/ver/es/c/229495/
16. FAO (2013) *La papa y los recursos hídricos.* Recuperat de http://www.fao.org/potato-2008/es/lapapa/agua.html

desnutrició viuen en països on el cultiu de cereals es destina a alimentar les animales de granges industrials, que abasteixen els escorxadors que després exporten a Europa i els EEUU.[17]
Després d'haver malgastat recursos naturals, sacrificat vides d'animales i d'animales humanes, es llencen més d'una tonelada d'aliments a l'any.[18] Gairebé la meitat del que es produeix per consumir no arriba a concloure amb la seva finalitat. Segons dades de l'Organització de les Nacions Unides d'Agricultura i Alimentació, si la quantitat que es destina a alimentar el bestiar es destinés a alimentar la població humana, es podria cobrir el dèficit d'aliments a escala mundial 14 vegades.[14] La producció i el consum de carn són la causa del 51% de la contaminació mediambiental del món[19], està per sobre de la contaminació provocada per la crema de combustibles fòssils. Cada vegada hi ha més científics que aconsellen reduir el consum de carn o substituir-la per productes d'origen vegetal, aquesta seria la solució que acabaria amb la raó principal de la desforestació de les selves i del malbaratament d'aigua; la tala d'arbres a l'Amazones és la principal raó de desforestació per alimentar als animals de la indústria càrnica.[20]
En un any una persona amb una dieta vegana necessita 675m2 de terreny per la producció del seu aliment, una persona vegetariana 2.025m2, i una persona amb una dieta alta en carn, productes làctics i ous 12.150m2, equival a 18 cops més espai que seguint una dieta vegana.[19]
És un tabú que els majors culpables de les emissions de gasos d'efecte hivernacle són les indústries que es dediquen a la producció de carn. Com és possible que les grans organitzacions en defensa del medi ambient no toquin el tema? Ni GreenPeace, ni Oceana ni altres grans ONG volen parlar del tema.[19]

17. National Geographic. (2018) *La crisis alimentaria* . Recuperat de https://www.nationalgeographic.com.es/mundo-ng/grandes-reportajes/la-crisis-alimentaria_380/20
18. FAO. (2013) *Despilfarro de alimentos: datos y cifras clave*. Recuperat de http://www.fao.org/news/story/es/item/196450/icode/
19. A.U.M. Films i First Spark (Productors) Andersen i Keegan (Directors). (2014) *Cowspiracy: The Sustainability Secret*. País: Estats Units
20. Green Peace. (2017) *Amazonas*. Recuperat de https://es.greenpeace.org/es/trabajamos-en/bosques/amazonas/

"Las organizaciones medioambientales no nos dicen la verdad sobre lo que el mundo necesita de nosotros como especie, está documentado y revisado y a la vista de todos, pero ellos se niegan a actuar, no lo encontrarás ni en sus políticas ni en las misiones, que la dieta es importante y que la agricultura animal és el problema."[19]

Aquesta mala gestió dels recursos ambientals i animals, va més enllà. La major part de la plantilla de treballadors d'una indústria càrnia en països desenvolupats, majoritariament és tracta de gent amb pocs recursos, famílies senceres que l'empresa ha anat a buscar a països com Eslovènia i el continent Africà. Els ofereixen la feina amb la possibilitat de sortir del seu país amb tota la família i col·locar-los en una feina en un país del primer món. Compleixen aquesta part, però un cop aquí són explotats laboralment, els obliguen a treballar més hores de les permeses sense possibilitat dels descansos legals per contracte i, si intenten reclamar els seus drets, són amenaçats amb la possibilitat de perdre la feina, ells mateixos i tota la seva família.[21]
L'espècie humana creu que té el dret de disposar dels recursos naturals i animales com li sembli, està acceptat de manera generalitzada per la població i per les institucions, s'assumeix que la vida de les animales no humanes no té cap valor, quan el que s'intenta és aconseguir un objectiu que beneficiarà l'espècie humana. Clarament hi ha una discriminació moral envers les animales, la ciència tampoc els posa com a iguals sinó com a subordinat. En la indústria farmacològica, mèdica, química, etc, les animales s'utilitzen de manera normalitzada en procediments d'experimentació, en tots els casos l'animale està sotmès. Reclòs en espais que no intenten representar ni el més mínim del seu hàbitat natural, són aïllats dels altres membres de la seva espècie i no tenen cap possibilitat d'escapar de les proves que els acaben provocant una mort tràgica i dolorosa.
Aquesta superioritat moral està arrelada a l'especisme. Entenem l'especisme com una discriminació moral basada en la pertinènça d'una espècie, només pel fet de ser membres d'aquesta espècie.[22] Això succeeix

21. Moghli. E. *Comunicació personal*. 04 d'octubre del 2016
22. Acabemos con el especismo (2012) *Especismo*. Recuperat de http://acabemosconelespecismo.com/especismo/

quan els interessos d'une individue no reben la consideració que mereix, aquest ésser pertany a una determinada espècie, per aquest motiu l'espècie a la qual pertany l'individue és el criteri pel qual és discriminat. L'antiespecisme rebutja qualsevol nivell de crueltat, des de l'ús de les animales amb fins d'investigació fins a l'ús d'aquestes en circs o parcs d'atraccions passant per la indústria alimentària, la utilització de pells per tèxtil o joguines, etc. Senyalo que l'especisme no només inclou la diferència entre animales humanes i no humanes, sinó que inclou molts àmbits com el racisme, el sexisme, etc. Aclareixo que he centrat la definició que se centra en el tema que s'està tractant en aquest article.
Les persones especistes justifiquen la "superioritat humane" mantenint que pertànyer a l'Home Sapiens ja és motiu suficient perquè algune sigui respectade, i que la resta d'éssers que no pertanyen a aquest grup no mereixen el mateix respecte. Mantenen que l'Homo Sapiens està dotat de qualitats exclusivament humanes com el grau d'intel·ligència, certes capacitats de comunicació, etc, però no tots els humans disposen d'aquestes qualitats. Segons aquesta justificació, els infants, persones amb problemes de memòria, o certes discapacitats no mereixerien ser respectades com a tal.
L'especisme ens l'han inculcat des de petites, moltes vegades de manera inconscient i de diverses formes; a través de contes, llibre infantils, visites al zoo o als circs, la tv, o a casa on rebem com a normal, cadàvers d'animals al plat. Aquestes condicions es repeteixen al llarg de la vida adulta. On contínuament es projecta la idea que els interessos dels animals no són importants i per aquest motiu els podem utilitzar per al nostre benefici en qualsevol camp.
Un mitjà molt important per combatre tant l'especisme com el canvi climàtic és el veganisme. És una manera de combatre la violència, d'enderrocar l'Statu Quo del carnisme. Esdevé una posició ètica que rebutja qualsevol tipus d'explotació, ja sigui per alimentar-se, vestir-se, rentar-se, etc. Això inclou rebutjar productes que han estat testats en animales i la participació d'aquests en espectacles de tv, cine i circs on

23. Porfirio. (1984) *Sobre la abstinencia.* Madrid: Editorial Gredos
24. Bacarlett, M. (2010) *Plutarco y los animales.* La Colmena, 65/66, 25-30

han estat obligades a sotmetre's. És una manera de lluitar per acabar amb tots els tipus d'esclavitud i explotació ja sigui envers les animales humanes com no humanes.

Fa set milions d'anys, l'espècie humana era bàsicament vegetariana. El consum de carn ha augmentat exponencialment des de fa 12.000 anys, quan l'animale humane va aprendre a practicar l'agricultura i la ramaderia. Ha estat a partir del segle XX que s'ha produït un augment quantiós en el consum de carn. Tot i que hi ha referències bibliogràfiques que parlen de precursors vegetarians com Hipòcrates, Pitàgoras o Plató, més endavant; Leonardo Da Vinci, Cervantes, Newton o Gandhi , entre d'altres; no ha estat fins fa pocs anys, que l'estil de vida vegetarià i vegà com a dieta ha anat agafant força. Alguns d'aquests personatges il·lustres, entenien la dieta vegetariana com una manera de mantenir l'equilibri de l'home sa, una dieta que ajudava a la regulació del microcosmos de l'univers, a regular el cos i purificar-lo.

"Nada beneficiaría más a la salud humana que la evolución hacia una dieta vegetariana".
Albert Einstein

"En mi mente la vida de un cordero no es menos preciada que la de un humano".
Mahatma Gandhi

Les primeres referències que tenim on s'especifica la dieta vegetariana per motius ètics les trobem en l'obra "*Sobre la abstinencia*" del filòsof neoplatònic Porfirio[23], juntament amb l'obra "*Acerca de comer carne*" de Plutarco[24], on apunta que el fet de matar animals és justifica amb l'especisme. Fins al segle XVIII el tema queda perdut i no és fins que Descartes[25] exposa la idea que els animals indiscutiblement estan per sota els homes, i d'aquesta manera reviu el debat.
A principi del segle XIX, creix l'interès cap a una vida sana, es comencen a introduir tractaments alternatius, dietes baixes en aliments d'origen animal, etc. Això afavoreix el vegetarianisme, s'investiga científicament els beneficis per la salut dels animales humanes de seguir una dieta basada en fruites, verdures i llegums.
El 1821 Jean-Antoine Gleïzès, escriu "*Thalysie Ou La Nouvelle Existence*" llibre de referència pels vegetarians. És tal l'èxit de la seva publicació, que contribueix a la creació de la primera Associació Vegetariana del món, a Gran Bretanya, on es comencen a publicar llibres demostrant l'eficiència d'aquesta dieta, que contribueix a millorar la salut dels malalts de càncer i d'altres malalties. Passa de ser una dieta, a un estil de vida, els llibres publicats parlen de la compassió i de la justícia, i de la repulsió de matar animals pel nostre plaer. L'any 1846 s'estableix el primer hospital vegetarià, al 47 neix una altra associació vegetariana la qual publica la primera revista vegetariana. El 1850 és funda l'Associació Vegetariana Americana, on aquest estil de vida va acompanyat de les campanyes antialcohol, tabac i pro medicina alternativa.
L'any 1893, a Chicago, es va celebrar el primer Congrés Vegetarià Mundial Aquest va reunir a totes les associacions vegetarianes del món. Fins al 1907 no va aparèixer a Espanya la primera associació vegetariana, un dels fundadors va ser Jaime Santiveri que es va introduir en el vegetarianisme quan li van diagnosticar una malaltia incurable. El moviment naturista va tenir molt bona acollida, sorgeixen grups, revistes i llibres nous, sobretot a València i Catalunya, malauradament aquest impuls va ser frenat per l'inici de la Guerra Civil Espanyola.

25. Henríquez, R. (2010) *Importancia de la distinción cartesiana entre el hombre y los animales. Ingenium: Revista de historia del pensamiento moderno, 3*, 48-89
26. Wikipedia. (2009) *Vegetarianism by country*. Recuperat de https://en.wikipedia.org/wiki/Vegetarianism_by_country#cite_note-51

A partir dels anys 60 tornen a aparèixer col·lectius vegetarians en diferents ciutats espanyoles. El moviment se centra a Barcelona, on s'organitzen diverses activitats culturals i cursets sobre temes relacionats amb el vegetarianisme i la salut. Al 63 se celebra a Barcelona el XVII Congrés Internacional Vegetarià i al 64 s'estableix la Federació Naturalista Vegetariana Espanyola.
En paral·lel apareixen noves corrents com l'higienisme, que promou una vida sana i 100% natural, evitant productes químics, sedentarisme, evitant el consum de productes animales, tenir una ment sana, etc.
I el crudivorisme, que consisteix a rebre una alimentació vegana i 100% crua, per mantenir totes les propietats dels aliments.
El juliol del 1993 es va celebrar a Tossa de Mar el VII Festival Internacional Vegà, que va ser la cuna del naixement de l'Associació Vegana Espanyola, que va establir les bases dietètiques i filosòfiques del moviment vegà mundial, es va començar a divulgar el veganisme com una alternativa ètica i sana al consum de productes obtinguts de l'explotació brutal, injusta i innecessària que pateixen milions d'animales al món.
A causa de les conseqüències negatives dels greixos saturats, majoritàriament originats pels greixos animals, i el descontrol de l'ús de productes químics sobre el nostre cos, han contribuït que la població disminueixi el consum de carn envers l'augment de productes vegetals.
La contaminació mediambiental, el perill de moltes espècies d'animals, també han contribuit a intensificar el rebuig a l'explotació humana cap altres animales i la necessitat d'acostar-nos a una vida més natural.
El nombre de persones vegetarianes i veganes al món ha augmentat molt en els últims anys, el 38% de la població de l'Índia és vegetariana, a Mexico el 20%, a Taiwan i Switzerland el 10% i Vietnam, Sweden, New Zealand, Jamaica, entre d'altres el 10% han optat per aquest estil de vida.[26]
A Espanya, amb només un 1,5% de la població vegetariana o vegana, el nombre de negocis dedicats al veganisme ha augmentat de 353 al 2011 a 703 a finals del 2018.[27]

27. Boiza, G. Romera, J. (2018) *La alimentación vegana: un negocio de 5.000 millones de euros en España. El economista.* Recuperat de https://www.eleconomista.es/distribucion/noticias/8843435/01/18/La-alimentacion-vegana-un-negocio-de-5000-millones-de-euros-en-Espana.html

El veganisme és la clau per la lluita contra el canvi climàtic i ofereix la via més eficaç per reduir els gasos d'efecte hivernacle. Així doncs, per què les ONG no combaten el canvi climàtic promovent una dieta vegana? L'historiador americà James E. McWilliams [28] té una idea. Argumenta que estratègicament, per una ONG (350.org), resulta molt més comercial la història del fet que el seu líder, Bill McKibben, ha estat detingut per combatre un macroprojecte per construir una canonada de gas, que no pas que aquest el motivi des de casa a combatre el canvi climàtic menjant productes d'origen vegetal. Això resulta poc efectiu per la publicitat sensacionalista. McKibben recolza la idea que les animales anomentades de granja tornin a pasturar i deixin de menjar cereals, però aquesta no és cap solució al problema dels gasos, però estèticament sembla més ecologista perquè apropa a les animales al que seria la seva màxima aproximació al seu entorn natural, però no ens enganyem, això no en té res d'ecologista.
McWilliams creu que l'última raó per la qual McKibben no és convincent amb el que predica, recau en les consumidores. Argumenta que per la majoria de persones la carn només és un producte que ens mengem, en canvi quan la gent pensa en una central elèctrica de carbó, automàticament pensa en contaminació mediambiental, és més potent centrar-se en la decisió de la gent, ells prefereixen pensar que el que contamina més és una indústria elèctrica que no pas la seva decisió de comprar carn o no.[28]
Hi ha més de 700 milions de vegetarians al món[26], i és una xifra que va en augment, no cal negar que s'ha convertit en un moviment imparable. Els grans responsables d'aquest augment són els anomenats mil·lènials.
En general el tema de l'alimentació preocupa la població, però són les joves nascudes a partir dels 80 que decideixen escollir alternatives més sanes i evitar el maltractament animal.[29]

28. Dubner, S. i Levitt, S. (2016). *Cuándo robar un banco. Capítol: Carnívoros agnósticos y calentamiento mundial: Por què los ecologistas persiguen el carbón y no las vacas.* Ediciones B S.A.. Madrid
29. Parker, J. (2019) *The year of the vegan. The economist.* Recuperat de https://worldin2019.economist.com/theyearofthevegan?utm_source=412&utm_medium=COM
30. Igualdad Animal. (2013) *Desciende la demanda de carne en EEUU.* Recueprat de http://www.igualdadanimal.org/noticias/6827/desciende-la-demanda-de-carne-en-eeuu

Aquestes joves actualment són la generació de consumidores més gran i influent del món, per aquest motiu les seves necessitats i motivacions cada vegada es tenen més en compte per les empreses que volen trobar la manera d'impulsar la producció i fer que aquests joves comprin. Moltes de nosaltres no som conscients de l'impacte de les nostres pròpies decisions sobre el planeta, però la realitat és que podem canviar la indústria alimentària demandant productes que no siguin perjudicials ni pel medi ambient ni per les animales.

Per totes aquestes raons i pels grans costos econòmics i mediambientals que suposa un estil de vida basat en el consum d'animales per una població que any rere any segueix augmentant a un ritme brutal, han fet que el veganisme sigui l'única sortida per salvar la nostra vida i la de totes les éssers que es troben sobre el planeta Terra.
Per primer cop l'*Statu Quo del carnisme* tremola. Podrem enderrocar el sistema establert i canviar el curs de la història, forma part del canvi!

Referents en l'art

Minerva Cuevas va néixer a Mèxic l'any 1975. Va estudiar Arts Visuals a l'Escola Nacional d'Arts Plàstiques, a Ciudad de Mexico, i posteriorment va rebre diferents beques per estudiar a Europa.
És una artista multidisciplinar, en les seves obres podem trobar des de fotografia, disseny gràfic, vídeo instal·lació i performance. Amb les seves sobres pretén generar una crítica social, investigant les relacions de poder i els diferents vincles que es generen. Cuevas, viu i treballa a Mèxic, però ha exposat en diferents parts del món sobretot als Estatus Unitis i a Europa, on el 2003 va dur a terme una performance anomenada *Donald McRonald,*[30] on un aterridor pallasso de la multinacional McDonald's, caracteritzat per un actor, intentava atreure clients cap a un McDonald's.

Minerva Cuevas és la meva referent principal en el projecte inicial d'*Statu Quo, The real food*, la seva col·lecció d'objectes d'artista és fantàstica. Ella intervé el disseny gràfic del pàckaging d'alguns productes alimentàries per denunciar alguna injustícia social, sobretot de cara a les treballadores de les grans empreses alimentàries de Mèxic.[31] Aquesta obra és una gran crítica a la realitat, també pretén mostrar un missatge de disconformitat i resistència. En ella trobo la referent més similar a mi, pel que fa al concepte de les seves obres i a la seva formalització.

30. Minerva Cuevas
Donald mcronald
París, 2006
Vídeo a color d'un sol canal transferit a DVD, 10:23'

30. Minerva Cuevas
Del Montte, 2003
Museo de la Ciudad de Mexico, 2012.
Pintura acrílica, plà d'investigació imprès en paper, 100 llaunes de tomàquet re-etiquetades

30. Kurimanzutto. (2015) *Minerva Cuevas*. Recuperat de http://www.kurimanzutto.com/artists/minerva-cuevas

Ximena Pérez Grobet, va nèxier l'any 1965 a Ciudad de Mexico. L'any 1991 va acabar la seva llicenciatura en Disseny industrial a la Universidad Nacional Autónoma de México.
Des de petita ha estat relacionada amb el món dels llibres i l'edició.
El 1994 crea Nowhereman Press, on comença a produïr els seus primers llibres d'artista. A part, Ximena col·labora amb artista que volen re-editar les seves obres com a llibre d'artista. De tal manera que s'estableix una relació entre l'artista i l'edició que dóna un valor únic al projecte.
L'any 2006 es traslllada a viure a Barcelona, però continua exposant sobretot a Amèrica Llatina i Europa.

De Ximena, m'interessa sobretot les diferents formalitzacions de les seves obres, com pot transformar de moltes maneres diferents un llibre d'artista. En l'obra *Publicame*[32], és pot apreciar la delicadesa que acompanya tots els seus treballs. El tractament gràfic que utilitza m'inspira i encara em fan que m'acosti més a la meva altra besant artística, el disseny gràfic i la producció de llibres. M'atrapa la publicació *Rosa*[33], com reconverteix i com li dóna un significat totalment diferent d'una revista és simplement genial.Conec personalment a Ximena, en totes les seves obres es reflecteix la tranquil·litat, l'ordre i la puresa que transmet quan parles amb ella.

31. Ximena Pérez
Publica me, 2014
300 x 400mm
10 estampes modificades per l’artista
Imprès per La Granja Gráfica, Barcelona.
Paper de cotó fet a mà de 120gr de Molí Paperer de Capellades, Barcelona
7 còpies signades i numerades per l'artista

31. Ximena Pérez
Rosa, 2016
213 x 295 mm
Impressió digital magenta i paper mirall
10 exemplars

31. Pérez, X. (2010) *Ximena Pérez Grobet.* Recollit de https://www.ximenaperezgrobet.com

Jo-Anne McArthur va estudiar geografia a la Universitat d'Ottawa, va ser en una assignatura de la universitat on va descobrir la fotografia i si va voler dedicar. Actualment fa més de 15 anys que viatja arreu del món per visibilitzar la difícil situació en la qual es troben les animales arreu del món.

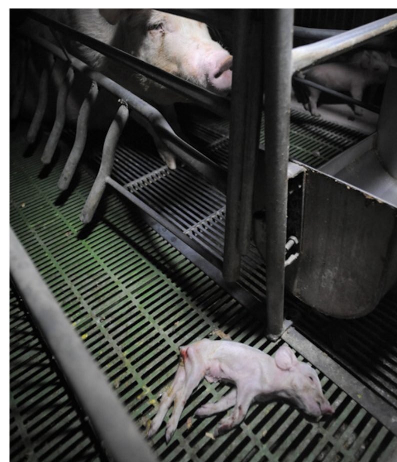
McArthur és una fotoperiodista, escriptora i activista, reconeguda sobretot al Canadà. Ha guanyat molt premis, entre ells el Canadian Empathy Award 2011, Top 50 Champions of Change de la CBC i el premi HuffPost. Normalment treballa amb organitzacions en defensa dels drets dels animals que entren de manera encoberta a escorxadors i granges. Elaborar aquest arxiu fotogràfic no és feina fàcil, el 2010 se li va diagnosticar trastorn d'estrès posttraumàtic. Un cop recuperada ha continuat amb la tasca de documentar el maltractament animal, també ha col·laborat en documentals cinematogràfics.

We Animals[34] és el nom del projecte que recull l'arxiu fotogràfic que McArthur ha anat generant amb els anys. Documenta mitjançant la fotografia, la relació entre les animales i les animales humanes. Pretén trencar la relació establerta d'explotació o cosificació cap a les animales. Totes les seves fotografies és poden utilitzar lliurement, sempre en benefici dels drets de les animales.

McArthur és una inspiració per mi, tan artística com inspiració ètica. Desenvolupa una feina molt important a la vegada que difícil. Això m'inspira a tirar endavant i em fa pensar que hi ha molta més gent, artistes, filòsofes, que lluitant per aconseguir un canvi que s'està fent realitat a poc a poc.

32. Jo-Anne McArthur
We Animals
The slaughter of rabbits
Arxiu fotogràfic

32. Jo-Anne McArthur
We Animals
Pig farm in Spain. 2011
Arxiu fotogràfic

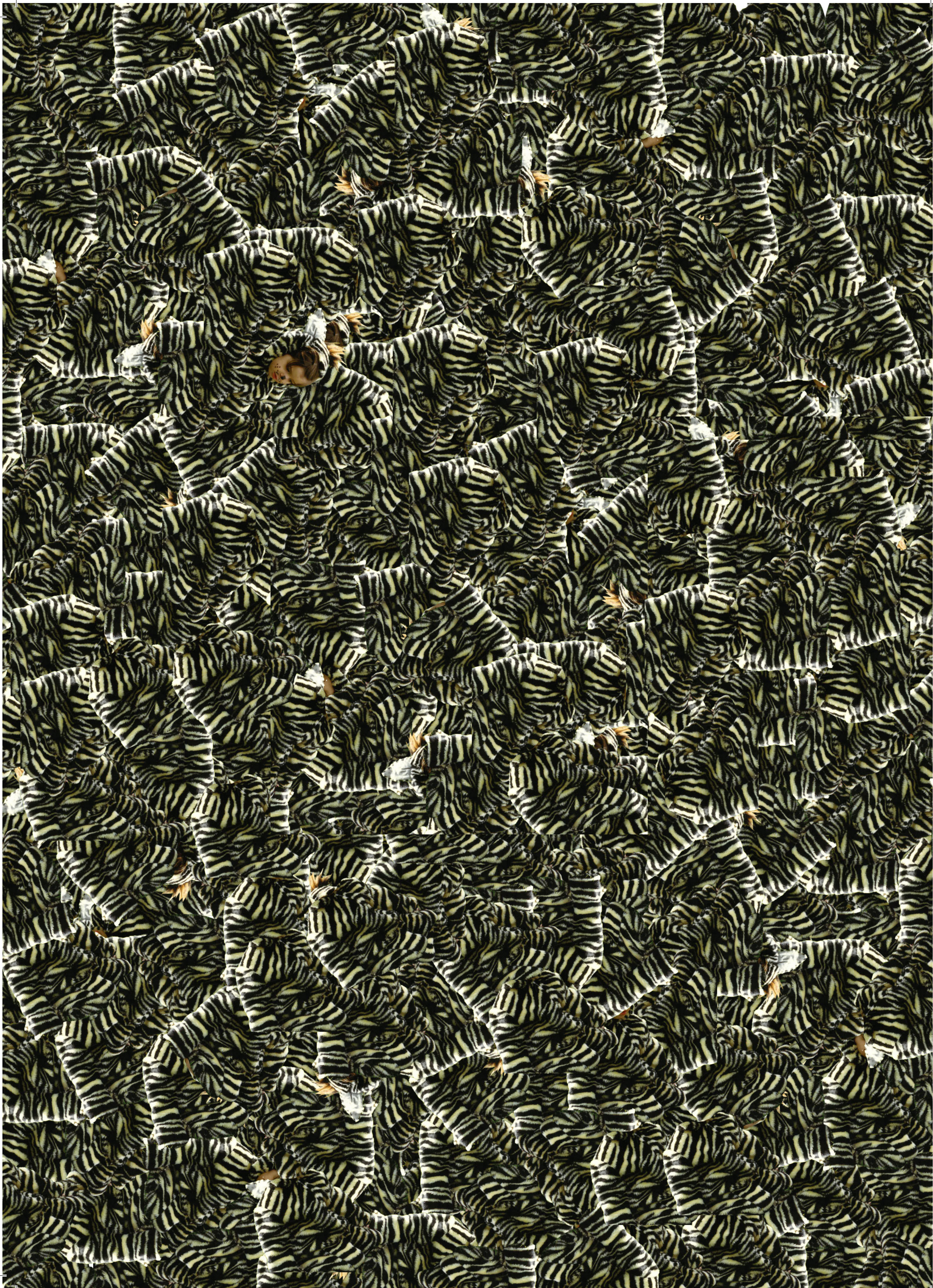
32. McArthur, J. (2008) *We Animals*. Recuperat de https://weanimals.org

Produccions anteriors. Art & Vegan reasons

Sempre he pensat que el medi artístic és un mitjà molt potent per fer arribar un missatge o una idea. Em vaig trobar que tenia un vehicle molt versàtil per comunicar a totes les persones que estiguin interessades en l'art, el tema que més em preocupa i m'apassiona alhora. Abans d'introduir-me en el món de l'art, ja feia activisme en defensa de dret dels animals, però ara puc dir que sóc artivista, he trobat la millor manera d'expressar-me.

Així doncs, tots els meus treballs comparteixen la mateixa motivació i es resolen amb tècniques diferents segons les necessitats de cada tema en concret.

Normalment els projectes que he realitzat no són tant intims com el primer antecedent que presento, *My vegan reason* (2016). Seguidament, *The Weight (*2016) i *Natural* (2016).

My vegan reason (2016) és una seudo-investigació sobre l'empatia en vers els animals, com, quan i per què es desenvolupa de manera diferent segons l'individu. Explorant el passat personal, buscant la connexió i l'origen accelerat de l'empatia i de la relació animal-humà, acabo formalitzant la recerca en una única publicació en forma d'homenatge i agraïment a aquells animals que van propiciar un canvi en la pròpia manera convencional de pensament.

Cada pàgina és com un miratge on, al principi no se sap ben bé que s'està mirant, la repetició dels diferents elements que la conformen, és una manifestació simbòlica dels animals que són salvats gràcies al despertar ètic de cada vegada més persones.

Miriam Garibaldi
My vegan reason (2016)
Detall
Llibre d'artista
21 cm x 21 cm

Miriam Garibaldi
My vegan reason (2016)
Llibre d'artista
21 cm x 21 cm

The Weight (2016)
Els animals atrapats en aquestes festes i que són obligats en contra de la seva voluntat a desfilar per una tempesta de música, crits, aglomeracions de persones, els adorns, els pesats carruatges, forçats a carregar amb les cadires de munta pels homes i dones que pensen que són l'ànima de la festa popular.

Les fotografies pretenen emfatitzar de manera crítica l'anul·lació de l'ànima que pateixen aquests animals tan nobles, i finalment només els queda el pes físic que han arrossega tota la vida.

Miriam Garibaldi
The Weight (2016)
Sèrie fotogràfica / 3u
30 cm x 20 cm

Natural (2016)

Presento aquest projecte com una sola formalització, però forma part d'un procés experimental. L'inici d'aquesta, comença amb la representació del moviment, a partir del qual extrec fotografies que intenten dir o ser alguna cosa, però encara indeterminat. Continuo experimentant amb aquesta manera de fotografiar, busco diferents angles, diferents moviments i extrec imatges cada vegada més properes als paisatges veniders.

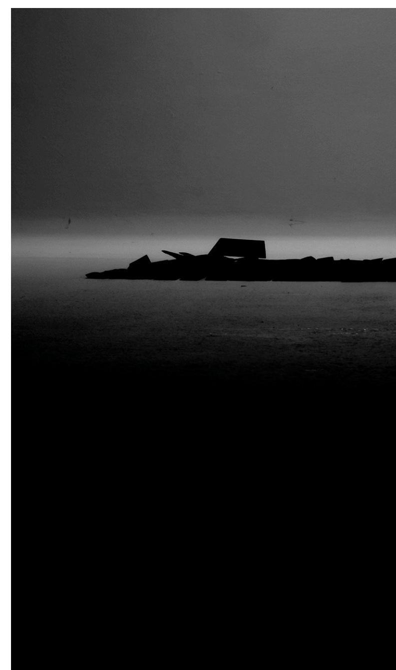
Mentre treballo les fotografies, em transporten a la lletra de la cançó *L'aigle noir,* escrita per Bàrbara (Monique Andrée Serf) i que Maria del Mar Bonet va versionar. El significat de la cançó original és obscur, trist i desesperat... Acabo portant aquestes sensacions cap a les imatges en les quals treballo. Són iguals que la lletra de *L'àguila negra.*

Començo a pensar que el meu subconscient ha anat fent pel seu compte i que he acabat trobant paisatges foscos i fantasmals per poder expressar els canvis que pateix el medi ambient.

És una reflexió personal sobre els orígens i l'evolució del nostre món, entorn dels discursos i les metodologies que s'han utilitzat i s'utilitzen per arribar al nivell de poca humanitat i de deformació de l'ètica i la moral de les persones que viuen en societats "desenvolupades".

Miriam Garibaldi
Natural (2016)
Detall
Sèrie fotogràfica / 3u
60 cm x 47 cm

Miriam Garibaldi
Natural (2016)
Sèrie fotogràfica / 3u
60 cm x 47 cm

La investigació artística. *Statu Quo del carnisme (2019)*

Per a la realització del treball de fi de grau, més que un procés metodològic he seguit un camí d'investigació, de recerca d'informació i de pressa d'imatges.
Avui en dia, el Veganisme és conegut per gairebé tothom. És relativament fàcil fer el primer contacte amb el tema mitjançant xarxes socials, web o llibres. Mi he trobat personalment, si busques veganisme en un buscador web qualsevol, obtens com a primers resultats multituds de pàgines web de receptes, com de saludable és una dieta vegana, etc. Fent una segona cerca, obtens resultats variats, que ens acosten cada vegada més al concepte del projecte aquí presentat.
Però això només és la superfície, la part més fàcil i agradable, la cara que ens deixen veure, i que a poc a poc s'està enderrocant. No ha estat emocionalment fàcil aconseguir part de la informació, tan literària com fonts documentals fotogràfiques. He pogut experimentar amb els meus propis límits. He plorat, he sentit ràbia, impotència. Però també he rebut connexions que mai abans havia experimentat. A vegades amb una mirada o un gest, m'han aflorat sentiments molt sincers que potser no hauria experimentat sinó hagués dut a terme tota aquesta recerca.
Inicialment la recerca d'informació la començo des de la comoditat de casa meva, si és que fer aquest tipus de recerca pot ser còmode, em poso en situació de quina és la relació que s'estableix avui en dia amb els animals considerats de granja i com s'ha arribat a donar-se.
Llibres com *En este sitio maldito donde reina la tristeza... Reflexiones sobre las cárceles de animales humanos y no-humanos. Los animales forman parte de la clase trabajadora y otros ensayos,* em donen una perspectiva molt més amplia, però a la vegada acurat, em començo a introduir en la història i la política que gira al voltant dels animals. *Los verdes somos los nuevos Rojos,* em situa de ple dins el marc de la biopolítica. Will Potter[33], descriu en el seu llibre com, després de ser detingut per repartir pamflets en contra de l'experimentació animal, l'FBI, es presenta a casa seva i li diu que, o col·labora amb ells i els passa informació sobre les activistes

33. Potter, W. (2013) *Los verdes somos los nuevos rojos.* Madrid: Plaza y Valdés.

en defensa dels drets dels animals o el posaran en la llista de terroristes buscats per l'FBI.

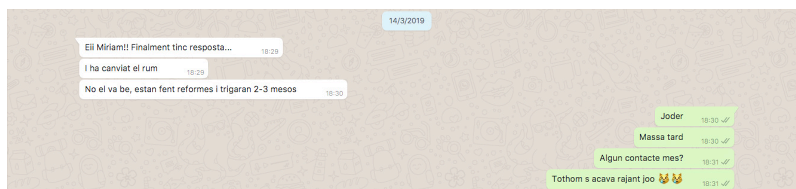
"San Diego tiene vínculos con grupos extremistas en pro de los derechos de los animales. Se sabe que sigue una dieta vegetariana estricta sin carne ni ningún alimento a base de productos animales. Trabajaba anteriormente de especialista en red de conexiones de computadoras y con el sistema operativo LINUX. San Diego usa lentes, es diestro en la navegación a vela y ha viajado internacionalmente. Se sabe que tiene una pistola."[34]

En trobar aquesta informació començo a fer recerca sobre els actes legals i il·legals que es poden dur a terme a Espanya, després de valorar-ho molt, vaig decidir sempre anar amb la veritat i no cometre cap delicte per aconseguir tota la informació que desitjo. Passo al següent punt, començo a investigar el perquè és tan complicat fer una recerca sobre la utilització dels animals en el marc que ens empara. Contacto amb sis granges diferents, dos de conills, tres de porcs i una de vaques. Contacto amb dues d'elles per telèfon, em diuen que em trucaran, però no ho fan. Amb dues de porcs i una de conills contacto a travès d'amics i família, en els tres casos, d'entrada em diuen que sí, però finalment totes és fan enrere.[35]
Davant la negació per part de les granges., d'últimes em presento sense contactar prèviament. Aquest cop em desplaço fins a Llinars del Vallès, és una granja de porcs. La porta és oberta, l'interruptor sembla que no funciona, em decideixo a entrar. Puc arribar fins a l'arquitectura on tanquen a les truges per parir. Trec una única foto i torno cap al cotxe. Donem la volta per l'altre costat i ens trobem amb un dels treballadors, explico el que estic fent (Sense donar tots els detalls) I em diu que no em pot deixar passar, que el tema està molt sensible. Li demano si puc treure fotos des de fora i em diu que sí.
Per projectes artístics anteriors com *The Weight (2016)*, he realitzat investigació fotogràfica, aquest cop és una festa popular i es desenvolupa

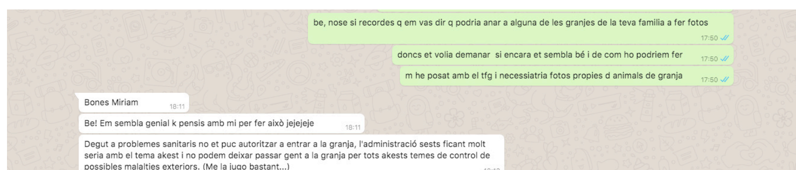
34. FBI (2010) *Wanted Terrorists*. Recuperat de https://www.fbi.gov/wanted/wanted_terrorists/daniel-andreas-san-diego

Registre conversa contate granja conills a L'Anoia

Registre conversa contate granja porcs a Solsona

Registre conversa contate granja porcs a Girona

35. Converses

en un espai públic. El menyspreu que he sentit per part de les persones que exploten els animals per treure un benefici econòmic ha estat rotund.

Desenvolupar un treball artístic a partir dels processos documentals que neixen arran de les investigacions de camp, em proporcionen eines, i recursos no esperats en l'inici de la cerca. En realitzar aquest tipus de recopilació de dades, mai pots esperar un resultat concret, sempre hi ha marge al fet que sorgeixen noves experiències i proporciona un ampli bagatge, que després pot formar part de l'obra.
L'acumulació de fotografies i vídeo-gravacions, m'ha donat com a resultat un arxiu cultural no esperat. Guash (2011) descriu que Aby Warburg entenia el concepte d'arxiu com un dispositiu d'emmagatzematge d'una memòria sociocultural que no estructura una història discursiva, sinó imatges portadores de sentiments, que funcionen com a representacions visuals i com maneres de pensar, sentir i concebre la realitat. L'arxiu cultural ha esdevingut com la base per començar a general el discurs més lligat als sentiments, que no les xifres i dades obtingudes de la recopilació més convencional.

Lligat al tractament de la realitat, altres historiadores i filòsofs han fet èmfasi en el tema. En un article sobre arxiu i cultura, López conclou que *"El archivo contempla una realidad, quizás no completamente verdadera, pero tampoco falsificada. Y, precisamente esta realidad o realidades, son las que ofrecen en los archivosexpuestos, en la cultura de archivos."*[36]
Un dels principals objectius de l'arxiu és aportar informació del passat, això em fa demanar-me si l'arxiu cultural que he produït esdevindrà com arxiu d'un futur pròxim per veure la barbàrie que fèiem a les animales.

36. López, V. (2015) *¿Qué es la cultura de archivo? Archivos y cultura y culturas de archivo: estado de la cuestión. Boletín ANABAD, 3, 235-251.* Recuperat de https://www.anabad.org/wp-content/loads/2016/01/2015.3.1.pdf

"La grandeza de una nación y su progreso moral pueden ser juzgados por la manera en que se trata a sus animales"
Mahatma Ganghi

Finalment he optat per convertir la documentació obtinguda en un arxiu cultural que ha esdevingut com a obra. En paraules de Blasco, assegura que *"El archivo ha demostrado en varios casos un mayor poder de representación y creación de realidad, una mayor capacidad de intervención sobre la misma, muy por encima de los mecanismos expositivos y performáticos de las diferentes tendencias vanguardistas."*[37]

Contràriament als arxius culturals més habituals, que el que pretenen és recordar la memòria històrica, per no oblidar. L'arxiu cultural que proposo se centra en visibilitzar el present que habitualment no se'ns mostra amb facilitat.

He dividit l'arxiu en dos grups; Arxiu especista i arxiu ètic. Dins de cada apartat, està tot classificat per dia, situació geogràfica i activitat on es desenvolupava l'acció retratada. L'arxiu forma part de l'estructura de l'edició d'artista. La formalització d'aquest s'ha articulat paral·lelament a la realització de l'edició d'artista.

El caràcter visual d'S*tatu Quo,* agrupa text i fotografia. L'estructura del llibre-art està pensada per potenciar l'experiència del lector o espectador. Plantejo un ordre lògic, però segons quin tipus d'espectador pot seguir l'ordre o no. Destaco dos tipus de lectors, el que es troba en situació del concepte de l'obra. I el que no és conscient del tema. Aquest últim, per motius estructurals lligats a la lectura textual més corrent. Llegirà l'obra en el sentit més lògic, on els temes estan ordenats per ordre conceptual. De manera que podrà decidir fins a quin punt es vol implicar en el concepte de l'obra. El primer espectador podrà saltar entre els diferents apartats del llibre-art, buscant una experiència més directe i no tant d'aprenentatge, sinó més visual. En definitiva podrà alterar la seqüència original del llibre.

37. Blasco, J, 2002, p. 55-73 citat per López, V. (2015) *¿Qué es la cultura de archivo? Archivos y cultura y culturas de archivo: estado de la cuestión. Boletín ANABAD, 3.* Recuperat de https://www.anabad.org/wp-content/loads/2016/01/2015.3.1.pdf

La part textual d'*Statu Quo*, està formada per un llenguatge universal. Els aspectes visuals d'aquest han sigut alterats per trencar amb aquesta universalitat, i vincular el text formal a l'essència del concepte de l'obra. L'artista mexicana, Ximena Pérez, en *No nos cabe tanta muerte*[40]. També tracta el color sobre el text, per trencar amb la uniformitat del text.
En un estudi sobre les tipologies del llibre-ar[38], anomena les diferents formes estructurals que s'utilitzen més en els llibres d'artista. La meva proposta utilitza el sistema d'acordió, versàtil en quan que permet crear una similitud de lectura amb una forma estàndard i a la vegada permet trencar l'ordre establert com he comentat amb anterioritat. Per al bon desenvolupament del discurs estètic d'*Statu Quo*, l'edició d'artista acaba agafant la forma de llibre-objecte. El contenidor agrupa els plecs i atorga a l'obra l'aspecte comercial que perpetua l'estat del carnisme.

31. *No nos cabe tanta muerte*
Ximena Pérez Grobet
Group Exhibition Catalogue
Roca Umbert, Granollers, Barcelona, 2013
11cm x 23cm
Impressió Offset
1000 cópies

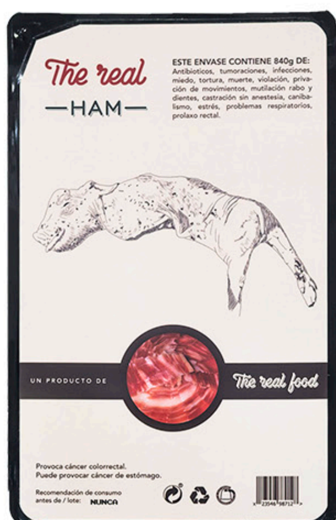
38. Crespo, B. (2011) *El libro-arte / libro de artista: tipologías secuenciales, narrativas y estructuras. Anales de Documentación, 15, 1.* Recuperat de http://dx.doi.org/10.6018/analesdoc.15.1.125591.

Precedent artístic directe: *The real food (2017)*

El meu Treball de Fi de Grau dervia en una producció que em permet agrupar de manera conjunta totes les meves obres. És una cartografia que és formalitza en una producció editoral, i ena una prodcció web en la qual estic treballant actualment.
La instal·lació de *The real food* (2017) és l'impulsor directe del meu treball de Fi de Grau. Ha estat reinterpredada per formar part d'*Statu Quo del carnisme* (2019). És l'instigador del format póster que finalment s'ha convertit en una edició d'artista.

The real food

Miriam Garibaldi
The real food, (2017)
Col·lecció d'objectes d'artista. Quatre pósters i un rètol
Disseny gràfic i il·lustració digital
Diferents mides
Pòsters en la pàgina següent

The real food (2018) ens mostra, mitjançant una narrativa visual, la realitat que s'amaga sota els productes d'origen animal que consumim actualment. Des d'aquests productes reals, es destapa la realitat del que consumim; milions de persones ingereixen cada dia sense saber realment el que estan comprant i el que comporta aquesta acció.

L'obra es formalitza com una col·lecció d'objectes d'artista, una edició limitada de dos pòsters i un rètol. És un projecte interdisciplinari, en el que conflueixen el disseny de producte i les investigacions de les pràctiques de les empreses de producció d'aliments.

Explorant diferents maneres d'arribar al públic, m'apropio d'un llenguatge establert, que està a l'abast de tothom, per fer arribar un missatge de disconformitat i crítica de la realitat.

Convido a l'espectador a reflexionar sobre el rol que juguen les empreses en la producció d'aliments d'origen animal i com afecta això als recursos naturals i al nostre propi cos.

The real food

El Manual de Identidad Corporativa recoge los elementos constitutivos de la Identidad Visual de The real food.

Como elementos constitutivos establecemos las pautas de maquetación, el uso de las tipografías y las aplicaciones cromáticas de la marca.

El Manual de la Marca debe ser una herramienta aplicable a todos los productos derivados de la marca y estos deben respetar la imagen visual de la marca.

El correcto y consistente uso de la marca The real food contribuirá a que consigamos los objetivos de identificación y refuerzo de la misma.

PROYECTO

La marca The real food nace de la necesidad de encontrar un vehículo para hacer llegar al público espectador toda la información en cuanto a alimentación de origen animal, que el sistema político, juntamente con las grandes indústrias, tratan de disfrazar y ocultar.

The real food nos muestra la cara oculta y a la vez real, de cirtos productos de origen animal destiandos al consumo humano.

"Su salud financiera depende del control que puedan ejercer sobre la información que se proporciona al público sobre la nutrición y la salud. Como toda buena empresa, estas industrias están dispuestas a hacer cualquier cosa que esté dentro de sus posibilidades con el fin de proteger sus beneficios y a sus accionistas." (T. Colin Campbell, Thomas M. Campbell II, 2012, p. 222)

MARCA Y LOGOTIPO

La marca comercial The real food nace de la traducción del castellano "La buena comida" al inglés.

Usamos la traducción a un idioma internacional para llegar al target amplio sin dejar de lado la imagen vintage. Usando unas palabras reconocidas para todo nuestro target.

La forma principal del logo, es la propia palabra de la marca, una tipografía gruesa y clara de formas, evocando las líneas de la estética vintage. Sus formas aportan, proximidad y familiaridad con el espectador.

La tipografia no es una fuente existente, se ha diseñado exclusivamente para la realización del logotipo. El autor del diseño del logo es Agustín Piñeyro.

Éste diseño tipográfico será el único que puede usarse tanto para el nombre principal de la marca como para los subproductos de ésta.

TIPOGRAFIA

La tipografía corporativa es la familia Avenir LT Std, en sus versiones, Roman, Light y Heavy.

Ésta será la utilizada en los textos que aparecen en la gráfica de los productos derivados de la marca.

Roman

a b c d e f g h i j k l m n ñ o p q r s t u v w x y z

A B C D E F G L M N Ñ O P Q R S T U V W X Y Z

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Light

a b c d e f g h i j k l m n ñ o p q r s t u v w x y z

A B C D E F G L M N Ñ O P Q R S T U V W X Y Z

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Heavy

a b c d e f g h i j k l m n ñ o p q r s t u v w x y z

A B C D E F G L M N Ñ O P Q R S T U V W X Y Z

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

COLORES

El color coorporativo de The real food es el Pantone 647 Solid Coated.

Este es el color principal de la marca y el que debe predominar.

Vemos también los colores designados a los distintos productos.

Los colores siempre deben aplicarse corretamente y sin cambios de tonalidad, si es necesario y por motivos de diseño puede aplicarse el logo de la marca, como el de los productos en negro o blanco.

Pantaone 647 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 88%	*R: 39%*
M: 58%	*G: 96%*
Y: 20%	*B: 146%*
K: 5%	

Pantaone 7723 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 70%	*R: 76%*
M: 12%	*G: 165%*
Y: 56%	*B: 133%*
K: 1%	

Pantaone 485 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 0%	*R: 228%*
M: 95%	*G: 35%*
Y: 100%	*B: 19%*
K: 0%	

Pantaone 7622 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 27%	*R: 150%*
M: 94%	*G: 38%*
Y: 76%	*B: 44%*
K: 27%	

Pantaone 151 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 0%	*R: 255%*
M: 59%	*G: 131%*
Y: 94%	*B: 0%*
K: 0%	

Pantaone 5125 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 57%	*R: 110%*
M: 81%	*G: 59%*
Y: 24%	*B: 93%*
K: 27%	

Pantaone 131 Solid Coated

CMYK	RGB
C: 16%	*R: 209%*
M: 48%	*G: 138%*
Y: 100%	*B: 0%*
K: 5%	

PRODUCTOS

Los distintos productos que The real food lanza al mercado deben usar el diseño tipográfico de The real para todos ellos, combinando ésta primera parte común en todos con la especificación de cada producto, siempre manteniendo la estética en todos los artículos.

De esta forma las palabras The real se mantienen igual, mientras lo que varia es la especificación del producto en cuestión.

Ejemplo: The real food / milk / beacon / eggs / etc.

The real —HAM—

The real —MILK—

The real -HONEY-

The real —EGGS—

The real -FOIE GRAS-

APLICACIONES

Todos los productos derivados de la marca deben incluir el logo del proyecto, bien visible y respetando la uniformidad de este.

THE REAL ...

Nací entre mis hermanos muertos, lo primero que noté fué el frío suelo de metal.

No podía parar de temblar, llorar, chillar.

Mi respiración vacilaba, mis pulmones malformados no podían darme fuerzas, me faltaba el aliento.

Entonces la ví, me miraba horrorizada, intentaba moverse hacia mí, pero no había espacio suficiente.

Entró una figura grande, me dió terror, golpeó a mi madre hasta que ella se levantó.

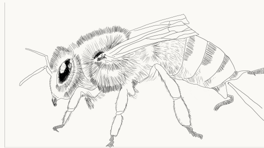
No pude ver que sucedía, pero ella chilló de dolor y la figura sacó algo de dentro de ella, desapareció.

Estaba atada, tiró de mí con fuerza hasta que caí al suelo.

Unos segundos después noté el calor de mi madre, ella me buscaba desesperadamente, empezó a limpiarme y a darme calor hasta que la figura humana volvió a tirar de mí, me arrastró por la tierra y me transportó hasta una pequeña jaula, mientras escuchaba como mi madre aterrada, gritaba en vano, quería evitar separarse de mi.

No volví a verla, pero si viví su mismo infierno.

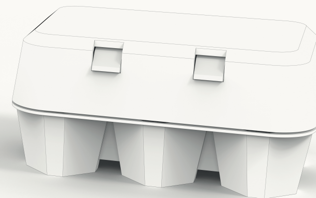
ANIMALS

Statu Quo del carnisme (2019) és una edició d’artista que contempla cinc sèries d’artista.
Especismo a pie de calle (2019) / Sèrie de 8 pòsters
A las puertas de la muerte (2019) / Sèrie de 6 pòsters
Autobiografia de los cuerpos deglutidos (2019) / Sèrie de 6 pòsters
Testimonios del pre y post especismo (2019) / Sèrie de 10 pòsters
The real food (2019) / Sèrie de 4 pòsters

Tots els pòsters han estat impresos sobre paper Freelife Vellum blanc de 100gr/m$^{2.}$ Impressió amb plotter d’injecció de tinta.

Statu Quo del carnsime (2019) es podrà visualitzar digitalment en la web www.miriamgaribaldi.com, actualment en construcció.

Especismo a pie de calle (2019)

CARNISME

La biopolítica és una màquina de producció de subjectivitat, pretenen modelar el subconscient per no deixar-nos alternativa possible al consum.

Ens han acostumat a ser impassibles enfront de les catàstrofes naturals i humanes, davant la pantalla que ens relata alguns d'aquests fets, la nostra ment queda perenne en un estat d'absoluta tranquil·litat. No aflueixen sentiments d'empatia, ni responsabilitat, seguim el nostre dia a dia com si no passés res.

Ens trobem en un moment de destrucció massiva i davant d'un genocidi brutal d'animals, de la desconnexió emocional i del desconeixement conscient. Tot i que ens han fet creure que fa poc que l'alerta de la propera extinció massiva d'animals ha arribat, ja fa anys que se sap que la pròxima extinció massiva és ja un fet [1], aquest cop de la mà directa de totes nosaltres. La contaminació, el canvi climàtic, l'explotació d'ambients naturals, i la sobreexplotació d'animales, són algunes de les causes. Nosaltres som les culpables i nosaltres hem de posar remei.

La domesticació comença amb la propietat. En incloure les animales en la nostra estructura social, passen a ser animales domèstics i es converteixen en objectes de propietat. D'aquesta manera la relació entre l'animal humà i l'animal es transforma des d'una confiança mútua, on abans de la domesticació l'entorn i els recursos es compartien, fins a la submissió del control de l'animal humà envers a la resta d'animales.

Aquests van ser els inicis del domini, que van formar la base del canvi en les societats humanes, els caçadors van passar a ser grangers, al domini de les manades, a la producció controlada, fins al dia d'avui, que modifiquem genèticament les característiques de les animales en benefici de la societat generalitzada.

Podem entendre el fet de dominar un animal com a sotmetre'l a un canvi en la seva cultura. L'animal és extret de l'ambient on va créixer, on va aprendre a socialitzar-se amb la resta d'iguals, i és portat a un ambient desconegut, on ha d'aprendre com relacionar-se, com alimentar-se i com reproduir-se. (En el cas que disposi de semillibertat).

Tornant al domini que el poder ha exercit sobre les característiques biològiques dels animals considerats de granja, aquests han perdut el comportament après pels seus avantpassats, es reprodueixen com a còpies, es tracten com a objectes i no com a éssers conscients que tenen sentiments i que senten dolor i tristesa. En les seves miserables vides no tenen cap oportunitat d'aprendre dels seus iguals. Per sort, està demostrat que tot i no haver obtingut cap estímul ni aprenentatge del què hauria de ser natural, quan un individu surt del sistema de consum i es reintrodueix en el que seria el seu hàbitat més proper, poden re-aprendre; recuperar patrons innats que semblaven haver-se suprimit durant la seva primera vida.[2]

Al 1960 hi havia tres mil millons d'habitants arreu del món[3], durant els anys 60 la producció de carn a escala mundial va ser de 70 milions de tonelades[4]. El 2014 la població va augmentar 7 mil millons d'habitants[3], mentre la producció de carn va quadruplicar-se[5].

No és una novetat que es produeix més carn de la que es consumeix, però parlem del que es necessita per mantenir l' *Statu Quo del carnisme* en la societat plenament desenvolupada. Per alimentar els milions d'animals que són sacrificats cada any només a Espanya, són necessaris kilòmetres d'hectàrees per produir el gra per alimentar tots els animals que són fabricats en granges. Espanya com molts d'altres països de la Unió Europea compra gran part del gra a països subdesenvolupats com Angola, Guinea, Eritrea, Mozambique, Nigeria, Etiopía i Burkina Faso.[6] Els països del primer món exploten els recursos naturals i la població dels països més pobres només per omplir-se l'estómac.

És desforesten selves per plantar el gra que ha d'alimentar el bestiar per alimentar alguns animals humans. I més, en aquest procés és malbarata el recurs més important de la vida: l'aigua. Per produir un quilogram de carn de vedella es necessiten més de 15.000 litres d'aigua[7] en tot el procés, mentre que per dur una alimentació equilibrada basada en plantes es necessiten menys de 1.000 lires per produir un kg d'aliments vegetals[8]. Sí, per satisfer el teu paladar no només sacrifiques la vida d'une animale, sacrifiques terra, aigua i la vida de tot el planeta.

Tot aquest percentatge de vides perdudes, éssers que han patit una vida inqualificable i plena de patiment, finalment ha acabat en un contenidor, això no s'ha de malinterpretar, tota vida produïda per la indústria càrnica i derivats és una pèrdua, però produir innecessàriament no només comporta les morts directes de les animales sinó tots els costos mediambientals que són necessaris per produir-la. Més del 50% de blat de moro que es produeixen a escala mundial és cultiva per alimentar les animales destinades al consum humà, el 82% de nens i nenes que manifesten desnutrició viuen en països on el cultiu de cereals es destina a alimentar les animales de granges industrials, que abasteixen els escorxadors que després exporten a Europa i els EEUU.[9]

Després d'haver malgastat recursos naturals, sacrificat vides d'animales i d'animales humanes, es llencen més d'una tonelada d'aliments a l'any.[10] Gairebé la meitat del que es produeix per consumir no arriba a concloure amb la seva finalitat. Segons dades de l'Organització de les Nacions Unides d'Agricultura i Alimentació, si la quantitat que es destina a alimentar el bestiar es destinés a alimentar la població huma-

escala mundial 14 vegades.[6] La producció i el consum de carn són la causa del 51% de la contaminació mediambiental del món[11], està per sobre de la contaminació provocada per la crema de combustibles fòssils. Cada vegada hi ha més científics que aconsellen reduir el consum de carn o substituir-la per productes d'origen vegetal, aquesta seria la solució que acabaria amb la raó principal de la desforestació de les selves i del malbaratament d'aigua; la tala d'arbres a l'Amazones és la principal raó de desforestació per alimentar als animals de la indústria càrnica.[12]

En un any una persona amb una dieta vegana necessita 675m² de terreny per la producció del seu aliment, una persona vegetariana 2.025m², i una persona amb una dieta alta en carn, productes làctics i ous 12.150m², equival a 18 cops més espai que seguint una dieta vegana.[11]

És un tabú que els majors culpables de les emissions de gasos d'efecte hivernacle són les indústries que es dediquen a la producció de carn. Com és possible que les grans organitzacions en defensa del medi ambient no toquin el tema? Ni GreenPeace, ni Oceana ni altres grans ONG volen parlar del tema.[11]

"Las organizaciones medioambientales no nos dicen la verdad sobre lo que el mundo necesita de nosotros como especie, está documentado y revisado y a la vista de todos, pero ellos se niegan a actuar, no lo encontrarás ni en sus políticas ni en las misiones, que la dieta es importante y que la agricultura animal és el problema."[11]

Aquesta mala gestió dels recursos ambientals i animals, va més enllà. La major part de la plantilla de treballadors d'una indústria càrnia en països desenvolupats, majoritariament és tracta de gent amb pocs recursos, famílies senceres que l'empresa ha anat a buscar a països com Eslovènia i el continent Africà. Els ofereixen la feina amb la possibilitat de sortir del seu país amb tota la família i col·locar-los en una feina en un país del primer món. Compleixen aquesta part, però un cop aquí són explotats laboralment, els obliguen a treballar més hores de les permeses sense possibilitat dels descansos legals per contracte i, si intenten reclamar els seus drets, són amenaçats amb la possibilitat de perdre la feina, ells mateixos i tota la seva família.[13]

L'espècie humana creu que té el dret de disposar dels recursos naturals i animales com li sembli, està acceptat de manera generalitzada per la població i per les institucions, s'assumeix que la vida de les animales no humanes no té cap valor, quan el que s'intenta és aconseguir un objectiu que beneficiarà l'espècie humana. Clarament hi ha una discriminació moral envers les animales, la ciència tampoc els posa com a iguals sinó com a subordinat. En la indústria farmacològica, mèdica, química, etc, les animales s'utilitzen de manera normalitzada en procediments d'experimentació, en tots els casos l'animale està sotmès. Reclòs en espais que no intenten representar ni el més mínim del seu hàbitat natural, són aïllats dels altres membres de la seva espècie i no tenen cap possibilitat d'escapar de les proves que els acaben provocant una mort tràgica i dolorosa.

Aquesta superioritat moral està arrelada a l'especisme. Entenem l'especisme com una discriminació moral basada en la pertinènça d'una espècie, només pel fet de ser membres d'aquesta espècie.[14] Això succeeix quan els interessos d'une individue no reben la consideració que mereix, aquest ésser pertany a una determinada espècie, per aquest motiu l'espècie a la qual pertany l'individue és el criteri pel qual és discriminat. L'antiespecisme rebutja qualsevol nivell de crueltat, des de l'ús de les animales amb fins d'investigació fins a l'ús d'aquestes en circs o parcs d'atraccions passant per la indústria alimentària, la utilització de pells per tèxtil o joguines, etc. Senyalo que l'especisme no només inclou la diferència entre animales humanes i no humanes, sinó que inclou molts àmbits com el racisme, el sexisme, etc. Aclareixo que he centrat la definició que se centra en el tema que s'està tractant en aquest article.

Les persones especistes justifiquen la "superioritat humane" mantenint que pertànyer a l'Home Sapiens ja és motiu suficient perquè algune sigui respectade, i que la resta d'éssers que no pertanyen a aquest grup no mereixen el mateix respecte. Mantenen que l'Homo Sapiens està dotat de qualitats exclusivament humanes com el grau d'intel·ligència, certes capacitats de comunicació, etc, però no tots els humans disposen d'aquestes qualitats. Segons aquesta justificació, els infants, persones amb problemes de memòria, o certes discapacitats no mereixerien ser respectades com a tal.

L'especisme ens l'han inculcat des de petites, moltes vegades de manera inconscient i de diverses formes; a través de contes, llibre infantils, visites al zoo o als circs, la tv, o a casa on rebem com a normal, cadàvers d'animals al plat. Aquestes condicions es repeteixen al llarg de la vida adulta. On contínuament es projecta la idea que els interessos dels animals no són importants i per aquest motiu els podem utilitzar per al nostre benefici en qualsevol camp.

Un mitjà molt important per combatre tant l'especisme com el canvi climàtic és el veganisme. És una manera de combatre la violència, d'enderrocar l'Statu Quo del carnisme. Esdevé una posició ètica que rebutja qualsevol tipus d'explotació, ja sigui per alimentar-se, vestir-se, rentar-se, etc. Això inclou rebutjar productes que han estat testats en animales i la participació d'aquests en espectacles de tv, cine i circs on han estat obligades a sotmetre's. És una manera de lluitar per acabar amb tots els tipus d'esclavitud i explotació ja sigui envers les animales humanes com no humanes.

Fa set milions d'anys, l'espècie humana era bàsicament vegetariana. El consum de carn ha augmentat exponencialment des de fa 12.000 anys, quan l'animale humane va aprendre a practicar l'agricultura i la ramaderia. Ha estat a partir del segle XX que s'ha produït un augment quantiós en el consum de carn. Tot i que hi ha referències bibliogràfiques que parlen de precursors vegetarians com Hipòcrates, Pitàgoras o Plató, més endavant; Leonardo Da Vinci, Cervantes, Newton o Gandhi , entre d'altres; no ha estat fins fa pocs anys, que l'estil de vida vegetarià i vegà com a dieta ha anat agafant força. Alguns d'aquests personatges il·lustres, entenien la dieta vegetariana com una manera de mantenir l'equilibri de l'home sa, una dieta que ajudava a la regulació del microcosmos de l'univers, a regular el cos i purificar-lo.

"Nada beneficiaría más a la salud humana que la evolución hacia una dieta vegetariana".
Albert Einstein

"En mi mente la vida de un cordero no es menos preciada que la de un humano".
Mahatma Gandhi

Les primeres referències que tenim on s'especifica la dieta vegetariana per motius ètics les trobem en l'obra "*Sobre la abstinencia*" del filòsof neoplatònic Porfirio[15], juntament amb l'obra "*Acerca de comer carne*" de Plutarco[16], on apunta que el fet de matar animals és justifica amb l'especisme. Fins al segle XVIII

DIETA VEGANA 665m^2

DIETA VEGETARIANA 2.000m^2

el tema queda perdut i no és fins que Descartes[17] exposa la idea que els animals indiscutiblement estan per sota els homes, i d'aquesta manera reviu el debat. A principi del segle XIX, creix l'interès cap a una vida sana, es comencen a introduir tractaments alternatius, dietes baixes en aliments d'origen animal, etc. Això afavoreix el vegetarianisme, s'investiga científicament els beneficis per la salut dels animales humanes de seguir una dieta basada en fruites, verdures i llegums. El 1821 Jean-Antoine Gleïzès, escriu "*Thalysie Ou La Nouvelle Existence*", llibre de referència pels vegetarians. És tal l'èxit de la seva publicació, que contribueix a la creació de la primera Associació Vegetariana del món, a Gran Bretanya, on es comencen a publicar llibres demostrant l'eficiència d'aquesta dieta, que contribueix a millorar la salut dels malalts de càncer i d'altres malalties. Passa de ser una dieta, a un estil de vida, els llibres publicats parlen de la compassió i de la justícia, i de la repulsió de matar animals pel nostre plaer. L'any 1846 s'estableix el primer hospital vegetarià, al 47 neix una altra associació vegetariana la qual publica la primera revista vegetariana. El 1850 és funda l'Associació Vegetariana Americana, on aquest estil de vida va acompanyat de les campanyes antialcohol i tabac i pro medicina alternativa. L'any 1893, a Chicago, es va celebrar el primer Congrés Vegetarià Mundial. Aquest va reunir a totes les associacions vegetarianes del món. Fins al 1907 no va aparèixer a Espanya la primera associació vegetariana, un dels fundadors va ser Jaime Santiveri, que es va introduir en el vegetarianisme quan li van diagnosticar una malaltia incurable. El moviment naturista va tenir molt bona acollida, sorgeixen grups, revistes i llibres nous, sobretot a València i Catalunya, malauradament aquest impuls va ser frenat per l'inici de la Guerra Civil Espanyola. A partir dels anys 60 tornen a aparèixer col·lectius vegetarians en diferents ciutats espanyoles. El moviment se centra a Barcelona, on s'organitzen diverses activitats culturals i cursets sobre temes relacionats amb el vegetarianisme i la salut. Al 63 se celebra a Barcelona el XVII Congrés Internacional Vegetarià i al 64 s'estableix la Federació Naturalista Vegetariana Espanyola.

En paral·lel apareixen noves corrents com l'higienisme, que promou una vida sana i 100% natural, evitant productes químics, sedentarisme, evitant el consum de productes animales, tenir una ment sana, etc. I el crudivorisme, que consisteix a rebre una alimentació vegana i 100% crua, per mantenir totes les propietats dels aliments.

El juliol del 1993 es va celebrar a Tossa de Mar el VII Festival Internacional Vegà, que va ser la cuna del naixement de l'Associació Vegana Espanyola, que va establir les bases dietètiques i filosòfiques del moviment vegà mundial, es va començar a divulgar el veganisme com una alternativa ètica i sana al consum de productes obtinguts de l'explotació brutal, injusta i innecessària que pateixen milions d'animales al món.

A causa de les conseqüències negatives dels greixos saturats, majoritàriament originats pels greixos animals, i el descontrol de l'ús de productes químics sobre el nostre cos, han contribuït que la població disminueixi el consum de carn envers l'augment de productes vegetals. La contaminació mediambiental, el perill de moltes espècies d'animals, també han contribuit a intensificar el rebuig a l'explotació humana cap altres animales i la necessitat d'acostar-nos a una vida més natural.

El nombre de persones vegetarianes i veganes al món ha augmentat molt en els últims anys, el 38% de la població de l'Índia és vegetariana, a Mexico el 20%, a Taiwan i Switzerland el 10% i Vietnam, Sweden, New Zealand, Jamaica, entre d'altres el 10% han optat per aquest estil de vida.[18] A Espanya, amb només un 1,5% de la població vegetariana o vegana, el nombre de negocis dedicats al veganisme ha augmentat de 353 al 2011 a 703 a finals del 2018.[19]

El veganisme és la clau per la lluita contra el canvi climàtic i ofereix la via més eficaç per reduir els gasos d'efecte hivernacle. Així doncs, per què les ONG no combaten el canvi climàtic promovent una dieta vegana? L'historiador americà James E. McWilliams [20] té una idea. Argumenta que estratègicament, per una ONG (350.org), resulta molt més comercial la història del fet que el seu líder, Bill McKibben, ha estat detingut per combatre un macroprojecte per construir una canonada de gas, que no pas que aquest el motivi des de casa a combatre el canvi climàtic menjant productes d'origen vegetal. Això resulta poc efectiu per la publicitat sensacionalista. McKibben recolza la idea que les animales anomentades de granja tornin a pasturar i deixin de menjar cereals, però aquesta no és cap solució al problema dels gasos, però estèticament sembla més ecologista perquè apropa a les animales al que seria la seva màxima aproximació al seu entorn natural, però no ens enganyem, això no en té res d'ecologista. McWilliams creu que l'última raó per la qual McKibben no és convincent amb el que predica, recau en les consumidores. Argumenta que per la majoria de persones la carn només és un producte que ens mengem, en canvi quan la gent pensa en una central elèctrica de carbó, automàticament pensa en contaminació mediambiental, és més potent centrar-se en la decisió de la gent, ells prefereixen pensar que el que contamina més és una indústria elèctrica que no pas la seva decisió de comprar carn o no.[20] Hi ha més de 700 milions de vegetarians al món[18], i és una xifra que va en augment, no cal negar que s'ha convertit en un moviment imparable.

Els grans responsables d'aquest augment són els anomenats mil·lènials. En general el tema de l'alimentació preocupa la població, però són les joves nascudes a partir dels 80 que deixen escollir alternatives més sanes i evitar el maltractament animal.[21] Aquestes joves actualment són la generació de consumidores més gran i influent del món, per aquest motiu les seves necessitats i motivacions cada vegada es tenen més en compte per les empreses que volen trobar la manera d'impulsar la producció i fer que aquests joves comprin. Moltes de nosaltres no som conscients de l'impacte de les nostres pròpies decisions sobre el planeta, però la realitat és que podem canviar la indústria alimentària demandant productes que no siguin perjudicials ni pel medi ambient ni per les animales. Per totes aquestes raons i pels grans costos econòmics i mediambientals que suposa un estil de vida basat en el consum d'animales per una població que any rere any segueix augmentant a un ritme brutal, han fet que el veganisme sigui l'única sortida per salvar la nostra vida i la de totes les éssers que es troben sobre el planeta Terra. Per primer cop l'*Statu Quo del carnisme* tremola. Podrem enderrocar el sistema establert i canviar el curs de la història, forma part del canvi!

DIETA OMNÍVORA 12.000m^2

1. Ceballos, P. (2011). Baes La sexta extinción: La pérdida de especies y poblaciones en el Neotrópico. *Conservación biológica: Perspectivas de Latinoamérica, VI,* 95-108.
2. Hribal. J. (2014) *Los animales forman parte de la clase trabajadora y otros ensayos*. Madrid: Ochodoscuatro Ediciones
3. World Population History. (2015) *World Population History.* Recuperat de https://worldpopulationhistory.org
4. BBC. (2019) *Qué países del mundo consumen más carne.* Recuperat de https://www.bbc.com/mundo/noticias-47119001
5. Centro de Actividad Regional para el Consumo y la Producción Sostenibles. (2007) *La carne, un alimento caro en recursos.* Recuperat de http://www.cprac.org/consumpediamed/sites/all/documents/link-impactos-abuso.htm#_ftnref1
6. Monbiot, G. (2011) *The Pleasures of the Flesh.* Recuperat de https://www.monbiot.com/2008/04/15/the-pleasures-of-the-flesh/
7. FAO. (2017) *Día Mundial del Agua: se requieren 15.000 litros de agua para generar un kilo de carne, señala la FAO*. Recperat de http://www.fao.org/americas/noticias/ver/es/c/229495/
8. FAO (2013) *La papa y los recursos hídricos*. Recuperat de http://www.fao.org/potato-2008/es/lapapa/agua.html
9. National Geographic. (2018) *La crisis alimentaria* . Recuperat de https://www.nationalgeographic.com.es/mundo-ng/grandes-reportajes/la-crisis-alimentaria_380/20
10. FAO. (2013) *Despilfarro de alimentos: datos y cifras clave.* Recuperat de http://www.fao.org/news/story/es/item/196450/icode/
11. A.U.M. Films i First Spark (Productors) Andersen i Keegan (Directors). (2014) *Cowspiracy: The Sustainability Secret*. País: Estats Units.
12. Green Peace. (2017) *Amazonas*. Recuperat de https://es.greenpeace.org/es/trabajamos-en/bosques/amazonas/
13. Moghli. E. Comunicació personal. 04 d'octubre del 2016
14. Acabemos con el especismo (2012) *Especismo*. Recuperat de http://acabemosconelespecismo.com/especismo/
15. Porfirio. (1984) *Sobre la abstinencia.* Madrid: Editorial Gredos
16. Bacarlett, M. (2010) *Plutarco y los animales.* La Colmena, 65/66, 25-30
17. Henríquez, R. (2010) Importancia de la distinción cartesiana entre el hombre y los animales. *Ingenium: Revista de historia del pensamiento moderno, 3*, 48-89
18. Wikipedia. (2009) *Vegetarianism by country*. Recuperat de https://en.wikipedia.org/wiki/Vegetarianism_by_country#cite_note-51
19. Gema Boiza, G. Romera, J. (2018) La alimentación vegana: un negocio de 5.000 millones de euros en España. *El economista*. Recuperat de https://www.eleconomista.es/distribucion/noticias/8843435/01/18/La-alimentacion-vegana-un-negocio-de-5000-millones-de-euros-en-Espana.html
20. Dubner, S. i Levitt, S. (2016). *Cuándo robar un banco. Capítol: Carnívoros agnósticos y calentamiento mundial: Por què los ecologistas persiguen el carbón y no las vacas*. Ediciones B S.A.. Madrid.
21. Parker, J. (2019) The year of the vegan. *The economist.* Recuperat de https://worldin2019.economist.com/theyearofthevegan?utm_source=412&utm_medium=COM

Ajuntament de Barcelona

#00 Especismo a pie de calle.
Jornades Per uns Espais Lliures de Masclisme.
Plaça Joanic, Barcelona. 06/04/2019

ESPECISMO A PIE DE CALLE

Los vemos más muertos que vivos.

#02 Especismo a pie de calle.
Restaurant, Barcelona.

ESPECISMO A PIE DE CALLE

Fue alguien, ahora objeto de lujo.

#02 Especismo a pie de calle
Restaurant, Barcelona.

ESPECISMO A PIE DE CALLE

Cementerio rodante.

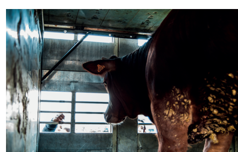
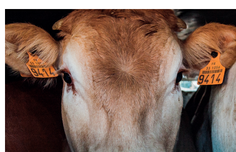
#03 Especismo a pie de calle.
Mercat. Cada diumenge.

A las puertas de la muerte (2019)

#03 A las puertas de la muerte

I became a vegan as a part of the experiment over 3 years ago. I was working out a lot at this time and I was curious am I able to provide enough nutrients only from plants. The experiment originally supposed to last a month however because of my rising awareness of animal exploitation and the impact of the meat industry on the contamination of the planet I decided to continue it.

Vegan that 2011.M.K.

#01 A las puertas de la muerte

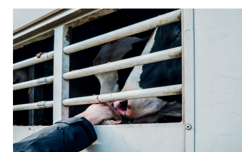
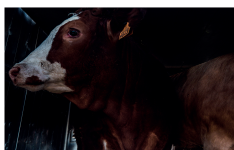
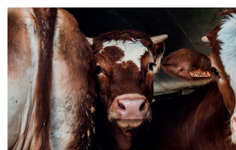
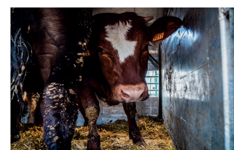
El infierno no será para siempre.
Vegana des del 2015. M.G.G.

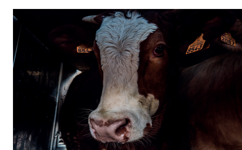

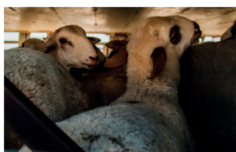

#02 A las puertas de la muerte

*Em trobava en el segon pis d'un autocar.
Un camió ple de vedells es va aturar al
nostre costat, llavors les nostres mirades es
van trobar. Vaig comprendre en un instant
que havia de deixar de ser còmplice.*

Vegana des del 2011. A.G.L.

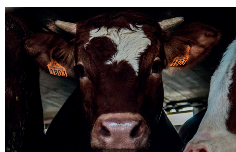
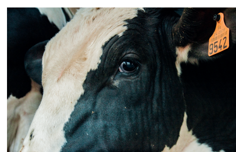

Autobiografia de los cuerpos deglutidos (2019)

#01 Autobiografia de los cuerpos deglutidos
9012

Él me miraba,
sus ojos aterrados me miraban.
Me acerque al camión,
él se echó atrás, chocando sus patas contra las barras de metal.
Pude sentir en todo su cuerpo el terror, el miedo en su mirada.
Me aparté,
él siguió mis ojos llorosos.
Aún con su miedo quería conocerme, me moví y me siguió inmovilizado.

Hola... lo siento...

No tuve tiempo de tocarle,
llegó su hora de morir.

Jamás olvidaré la mirada de aquel bebé casi muerto.

#01 Autobiografia de los cuerpos deglutidos.
Escorxador Sabadell.

#02 *Autobiografia de los cuerpos deglutidos*
Cuatro meses de vida

Vi por primera vez a mi madre hace cuatro meses. Al nacer, ella me limpió, me transmitió todo su amor, me amamantó y me abrigó con su enrome cuerpo.
Así pase mis primeras horas de vida, feliz, a su lado.
Horas más tarde, una figura entró en el pequeño recinto donde estuve encerrado con mi madre. Ella intentó con todas sus fuerzas protegerme, anteponiendo su cuerpo al mío para que él no pudiera llegar a mí. Todo esfuerzo fue en vano, la figura, que tanto miedo me daba, logró agarrarme, no pude hacer nada, mi pequeño cuerpo no pudo oponer resistencia. Terminé en una fría carretilla de metal. Mi madre lloraba, me llamaba desesperada. Fue inútil, cada segundo que pasaba me encontraba más lejos de su amor, de su calor, de lo único que había conocido en apenas mis tres días de vida.
Mi destino no fue el mismo que el de mi madre. Pasé los siguientes 4 meses en un pequeño cubículo, solo. No volví a mamar ni a sentir calor. Durante ese tiempo no salí de mi nueva y fría jaula, sin ningún estímulo, en mis últimos días de vida, me sentí débil y aterrado.
Hacinados en un camión, recorrimos ruidosas carreteras. Nos obligaron a bajar del camión, había muchos más como yo. Uno a uno pasamos por estrechos túneles hasta llegar a esa horrible figura extraña, vi como aturdía y clavaba un enrome cuchillo al bebé que tuve al lado durante todo el viaje. Intenté escapar, el túnel era tan estrecho que no pude girar, solo podía caminar hacia la muerte entre lloros y olor a sangre.

#02 *Autobiografia de los cuerpos deglutidos.*
Escorxador Sabadell.

#03 Autobiografia de los cuerpos deglutidos
Mi vida

Nací entre mis hermanos muertos. Lo primero que noté fue el frío suelo de metal. No podía parar de temblar, llorar, chillar. Mi respiración vacilaba, mis pulmones malformados no podían darme fuerzas, me faltaba el aliento. Entonces la vi. Me miraba horrorizada, intentaba moverse hacia mí, pero no había espacio suficiente. Entró una figura grande, me dio terror, golpeó a mi madre hasta que ella se levantó. No pude ver que sucedía, pero ella chilló de dolor y la figura sacó algo de dentro de ella. Desapareció. Unos segundos después noté el calor de mi madre, ella me buscaba desesperadamente, empezó a limpiarme y a darme calor hasta que la figura humana volvió, me sujetó, me cortó y me marcó.
A los pocos días me transportó hasta una pequeña jaula, mientras escuchaba como mi madre aterrada, gritaba en vano, quería evitar separarse de mí.
No volví a verla, pero si viví su mismo infierno.

#03 Autobiografia de los cuerpos deglutidos.
Interior gàbies de gestació. Qualsevol granja de porcs.

Testimonios del pre y post especismo (2019).

#03 *Testimonio del pre y post especismo*

ADE

Estem prop de Manresa, allà trobem l'origen de la Protectora de Cavalls ADE.

Ens trobem amb Leonor, ella juntament amb el seu fill van començar aquest projecte fa més de 15 anys.

Explican's doncs quines tasques realitzeu en la protectora.

Fa 18 anys que rescatem cavalls. La nostra tasca bàsica era la de rescatar cavalls d'abandonament, o negligència o de maltractament.

Quina diferència hi ha entre la vostra gestió i la d'un santuari d'animals?

La diferència és que nosaltres actuem com a protectora. Això vol dir que un cop rescatat i tractat, perquè molts arriben ferits o desnodrits, els busquem una llar adient per tots els animals que recollim. No sempre és possible, per això tenim un remanent actualment de cent cavalls. Però també és veritat que hem trobat llar per uns mil cavalls en els divuit anys que portem funcionant.

D'aquesta manera podem continuar salvant cavalls, si no només podríem acollir els cent que tenim vivint permanentment en les nostres instal·lacions.

Abans de començar amb aquest projecte, ja tenies una connexió amb els cavalls, quina relació tenies amb ells?

Bé, jo vaig començar a muntar cavalls de molt petita. Els meus pares sempre m'expliquen que vaig aprendre abans a dir cavall que papa. Era un món molt diferent, perquè l'única relació t'expliquen que pots tenir amb un cavall era muntant-lo. Quan tenia 14 anys vaig tenir el meu primer cavall, amb els pas dels anys vaig passar a tenir-ne set, aquests eren els cavalls que la gent que muntava amb mi es volien despendre d'ells. Jo no podia entendre com podien dir que el cavall se'ls havia quedat petit o que el venien perquè ja no servia. Els companys de munta em recomanaven vendre'm els set cavalls vells per comprar-me un cavall nou, jo els responia que eren els meus amics. nou, jo els responia que eren els meus amics.

Quin és el moment en el qual decideixes fer un canvi en la teva vida i comences a rescatar i no ha explotar cavalls?

Fa molts anys, al Real Club de Polo de Barcelona, va ser on vaig començar a rescatar cavalls. Jo els comprava a preu de carn, els curava i els donava en adopció. Però el clic gran va ser quan vaig començar a llegir llibres sobre doma natural on expliquen que no és necessari posar ferros i altres accessoris per poder muntar-los. Això em va fer reflexionar sobre el fet de si no cal posar ferros, ni posar muntura, per què m'he de posar jo.

En aquest moment va ser quan vam decidir marxar a viure fora de Barcelona, buscar un terreny començar a rescatar més cavalls.

Quin és el moment en el qual decideixes fer un canvi en la teva vida i comences a rescatar i no ha explotar cavalls?

Quan descobreixes la veritat veus la negligència, el maltracte, la dolenteria, l'ús, l'abús que les persones fem dels animals. Tot això no et deixa viure feliç, adonar-te que el cavall és una eina em va trasbalsar molt.

Tant, aquí on ens trobem, com en la masia que gestiona el teu fill, no només trobem cavalls, també hi ha ànecs, ovelles, porcs i altres animals considerats de granja. Com acabeu obrint les portes a altres animals?

Jo sempre he estimat a tots els animals, a l'escola robava els entrepans dels nens i les nenes per donar menjar als gats i les rates que vivien a les obres. Quan fèiem un rescat i amb el cavall hi havia una cabra, una ovella, no podia deixar-la allà. Abans dels santuaris nosaltres ja recollíem vaques, cabres, ovelles, porcs. Mai em deixat enrere cap animal, quan anàvem a rescatar un animal ens els emportàvem tots, gossos, gats, ànecs, el que fos. Mai em deixat cap ànima.

Creus que la societat en la qual vivim cada vegada és més conscient sobre la problemàtica del consum d'animals?

Penso que s'està fent un canvi. En la nostra societat, diguem de primer món, s'està fent un canvi, a més hi ha una feina tremenda, boníssima d'informació sobre el tracte que es dóna als animals, que axó abans es mantenia en secret. I ara s'està donant visibilitat i la gent està veient la realitat i no el que ens intenten vendre.

Moltes gràcies per participar, a tu i al teu fill. Ens encanta aquest projecte, ànims i endavant 15 anys més.

Moltes gràcies a vosaltres per donar a conèixer la realitat dels animals.

#03 Testimonios del pre y post especismo.
ADE

***#01** Testimonion del pre y post especismo*
Almas Veganas

Estefanía trabajó en una sala de despiece de cerdos en Girona, hoy aprovechando la Fira de la Terra en Barcelona, hablamos con ella de su experiencia y su tránsito hacia una vida más compasiva.

¿Cómo era tu vida durante los años que estuviste trabajando en la sala de despiece? Refiriéndome a tu nivel de satisfacción y de felicidad.

Realmente ahora que soy consciente de todas las opresiones que hay en el planeta, tenia una vida vacía. Una vida en la que te instruye este sistema ha hacer lo que ellos quieren, manipulándote para querer simplemente consumir y trabajar para ello.

¿Dudaste en algún momento en acepar un trabajo en el que cosificabas directamente los animales?

No dude en ningún momento, porqué en ese momento era una persona especista, que pensaba que los animales eran productos y ni si quiera me lo planteé.

¿Cuantos años trabajaste en la sala de despiece y que función desempeñabas?

Trabajé once años, y lo que hacia era deshuesar cerdos para convertirlos de alguien a algo. En productos.

¿Cómo fue el ser consciente de lo que sucedía en ese trabajo?

Por una parte fue, por supuesto horrible. Pero por otra parte ha sido lo mejor que me ha pasado en la vida, darme cuenta de lo que estaba financiando con mis actos.

¿Cual es el cambio entre la vida que tenías ante y la vida que llevas ahora?

Es un cambio la verdad que brutal, estoy muy contenta de estar en el colectivo de Almas Veganas. Estamos creando un nuevo santuario de animales y básicamente es que he pasado de estar en el bando de los opresores a estar al lado de les persones que intentamos luchar por la liberación animal.

¿Cómo ves el panorama actual del carnísmo en la sociedad en la que vivimos?

Pues veo que hay mucha manipulación por este sistema capitalista y especista. Falta muchísima información, todes les persones que somos conscientes de toda esta problemática del especismo debemos actuar y debemos ser activas en la medida de lo posible, para difundir esta problemática y ayudar a la gente a ser consciente.

¿Para terminar, crees que es posible un cambio?

Yo si que creo en un cambio, igual que cambié yo todo el mundo puede cambiar.

Muchas gracias por participar y felicidades por el proyecto.

Muchas gracias y ¡colaborad!

#02 Testimonios del pre y post especismo.
Interior gàbies de gestació. Qualsevol granja de porcs.

***#02** Testimonion del pre y post especismo*

Irene Garibaldi

Para empezar, cuéntanos algo de ti.

Decidí dedicarme a la Nutrición cuando me di cuenta cómo afectaba la alimentación a mi salud digestiva, mis niveles de energía e incluso a mi estado anímico. Empecé a investigar y a cambiar mis hábitos alimentarios y pude experimentar un cambio importante. Mis digestiones mejoraron, me sentía con mucha más vitalidad e incluso me afectaba positivamente a mi estado anímico, me sentía más centrada y concentrada.

En tu trabajo te decantas por un estilo de vida saludable ¿Eso te acercó a la dieta vegana?

Si, aunque no yo personalmente no soy vegana, sólo consumo carne o pescado en ocasiones puntuales y lácteos, solamente consumo queso de vez en cuando. Por lo tanto, mi alimentación es casi vegetariana y lo que divulgo siempre a través de mi página web, mis cursos y conferencias; es la necesidad de reducir al máximo el consumo de carne y de lácteos.

Actualmente, en nuestra sociedad, se consume un exceso de carne y de lácteos lo que genera muchos problemas de salud de todo tipo como enfermedades cardiovasculares, desequilibrios hormonales, problemas digestivos varios, etc. ya que el consumo abusivo de estos alimentos generan inflamación al organismo y si el organismo está inflamado quiere decir que tendrá más facilidad para enfermar. Debemos evitar la inflamación en nuestro cuerpo para estar sanos.

El veganismo no es solo una dieta, es un estilo de vida ¿Que opinas sobre ello?

Estoy totalmente de acuerdo. El veganismo va mucho más allá de la alimentación, es una filosofía de vida, hay unos valores y una idelogía en relación con el bienestar animal, la salud y el cuidado del medio ambiente.

¿Crees que es más saludable llevar este estilo de vida?

El veganismo puede ser muy saludable y todas las "dietas" que al menos se acerquen a este tipo de alimentación será más saludable que una alimentación basada en mucha carne y lácteos.

Por otro lado, no podemos olvidar que ser vegano equivale a comer sano, es decir, dependerá de cómo lleves tu alimentación Una alimentación vegana puede ser muy sana si se hace bien y se tienen en cuenta todas las necesidades nutricionales para cubrirlas adecuadamente.

Es innegable que hay que dar un cambio a nuestro estilo de vida, ¿Por donde empezar?

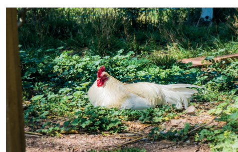
El primer paso sería evitar todos los productos procesados y pasar a una alimentación lo más natural posible con alimentos de verdad. Y el segundo paso, aumentar el consumo de vegetales al máximo y reducir el consumo de carne, lácteos y azúcares.

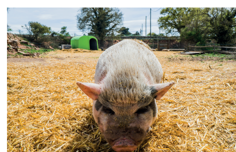

#01 Testimonios del pre y post especismo.
Almas Veganas.

#01 Enderrocant l'especisme

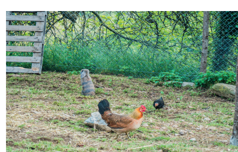
felices
libres
amades

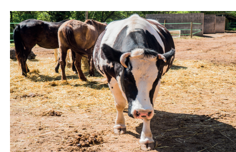

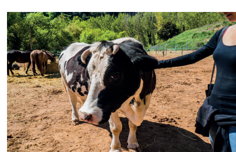
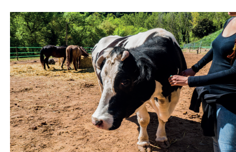

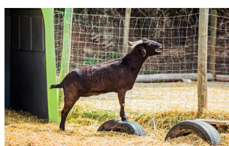

#02 Enderrocant l'especisme

Iguales a nosotres.

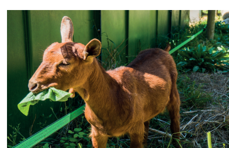

The real food (2019)

The real food

El Manual de Identidad Corporativa recoge los elementos constitutivos de la Identidad Visual de The real food.

Como elementos constitutivos establecemos las pautas de maquetación, el uso de las tipografías y las aplicaciones cromáticas de la marca.

El Manual de la Marca debe ser una herramienta aplicable a todos los productos derivados de la marca y estos deben respetar la imagen visual de la marca.

El correcto y consistente uso de la marca The real food contribuirá a que consigamos los objetivos de identificación y refuerzo de la misma.

PROYECTO

La marca The real food nace de la necesidad de encontrar un vehículo para hacer llegar al público espectador toda la información en cuanto a alimentación de origen animal, que el sistema político, juntamente con las grandes indústrias, tratan de disfrazar y ocultar.

The real food nos muestra la cara oculta y a la vez real, de cirtos productos de origen animal destiandos al consumo humano.

"Su salud financiera depende del control que puedan ejercer sobre la información que se proporciona al público sobre la nutrición y la salud. Como toda buena empresa, estas industrias están dispuestas a hacer cualquier cosa que esté dentro de sus posibilidades con el fin de proteger sus beneficios y a sus accionistas." (T. Colin Campbell, Thomas M. Campbell II, 2012, p. 222)

MARCA Y LOGOTIPO

La marca comercial The real food nace de la traducción del castellano "La buena comida" al inglés.

Usamos la traducción a un idioma internacional para llegar al target amplio sin dejar de lado la imagen vintage. Usando unas palabras reconocidas para todo nuestro target.

La forma principal del logo, es la propia palabra de la marca, una tipografía gruesa y clara de formas, evocando las líneas de la estética vintage. Sus formas aportan, proximidad y familiaridad con el espectador.

La tipografia no es una fuente existente, se ha diseñado exclusivamente para la realización del logotipo. El autor del diseño del logo es Agustín Piñeyro.

Éste diseño tipográfico será el único que puede usarse tanto para el nombre principal de la marca como para los subproductos de ésta.

TIPOGRAFIA

La tipografía corporativa es la familia Avenir LT Std, en sus versiones, Roman, Light y Heavy.

Ésta será la utilizada en los textos que aparecen en la gráfica de los productos derivados de la marca.

Roman
abcdefghijklmnñopqrstuvwxyz
ABCDEFGLMNÑOPQRSTUVWXYZ
1234567890

Light
abcdefghijklmnñopqrstuvwxyz
ABCDEFGLMNÑOPQRSTUVWXYZ
1234567890

Heavy
abcdefghijklmnñopqrstuvwxyz
ABCDEFGLMNÑOPQRSTUVWXYZ
1234567890

COLORES

El color coorporativo de The real food es el Pantone 647 Solid Coated.

Este es el color principal de la marca y el que debe predominar.

Vemos también los colores designados a los distintos productos.

Los colores siempre deben aplicarse corretamente y sin cambios de tonalidad, si es necesario y por motivos de diseño puede aplicarse el logo de la marca, como el de los productos en negro o blanco.

Color	CMYK	RGB
Pantaone 647 Solid Coated	*C: 88% M: 58% Y: 20% K: 5%*	*R: 39% G: 96% B: 146%*
Pantaone 7723 Solid Coated	*C: 70% M: 12% Y: 56% K: 1%*	*R: 76% G: 165% B: 133%*
Pantaone 485 Solid Coated	*C: 0% M: 95% Y: 100% K: 0%*	*R: 228% G: 35% B: 19%*
Pantaone 7622 Solid Coated	*C: 27% M: 94% Y: 76% K: 27%*	*R: 150% G: 38% B: 44%*
Pantaone 151 Solid Coated	*C: 0% M: 59% Y: 94% K: 0%*	*R: 255% G: 131% B: 0%*
Pantaone 5125 Solid Coated	*C: 57% M: 81% Y: 24% K: 27%*	*R: 110% G: 59% B: 93%*
Pantaone 131 Solid Coated	*C: 16% M: 48% Y: 100% K: 5%*	*R: 209% G: 138% B: 0%*

PRODUCTOS

Los distintos productos que The real food lanza al mercado deben usar el diseño tipográfico de The real para todos ellos, combinando ésta primera parte común en todos con la especificación de cada producto, siempre manteniendo la estética en todos los artículos.

De esta forma las palabras The real se mantienen igual, mientras lo que varia es la especificación del producto en cuestión.

Ejemplo: The real food / milk / beacon / eggs / etc.

The real —HAM—

The real —MILK—

The real -HONEY-

The real —EGGS—

The real —TUNA—

The real -FOIE GRAS-

APLICACIONES

Todos los productos derivados de la marca deben incluir el logo del proyecto, bien visible y respetando la uniformidad de este.

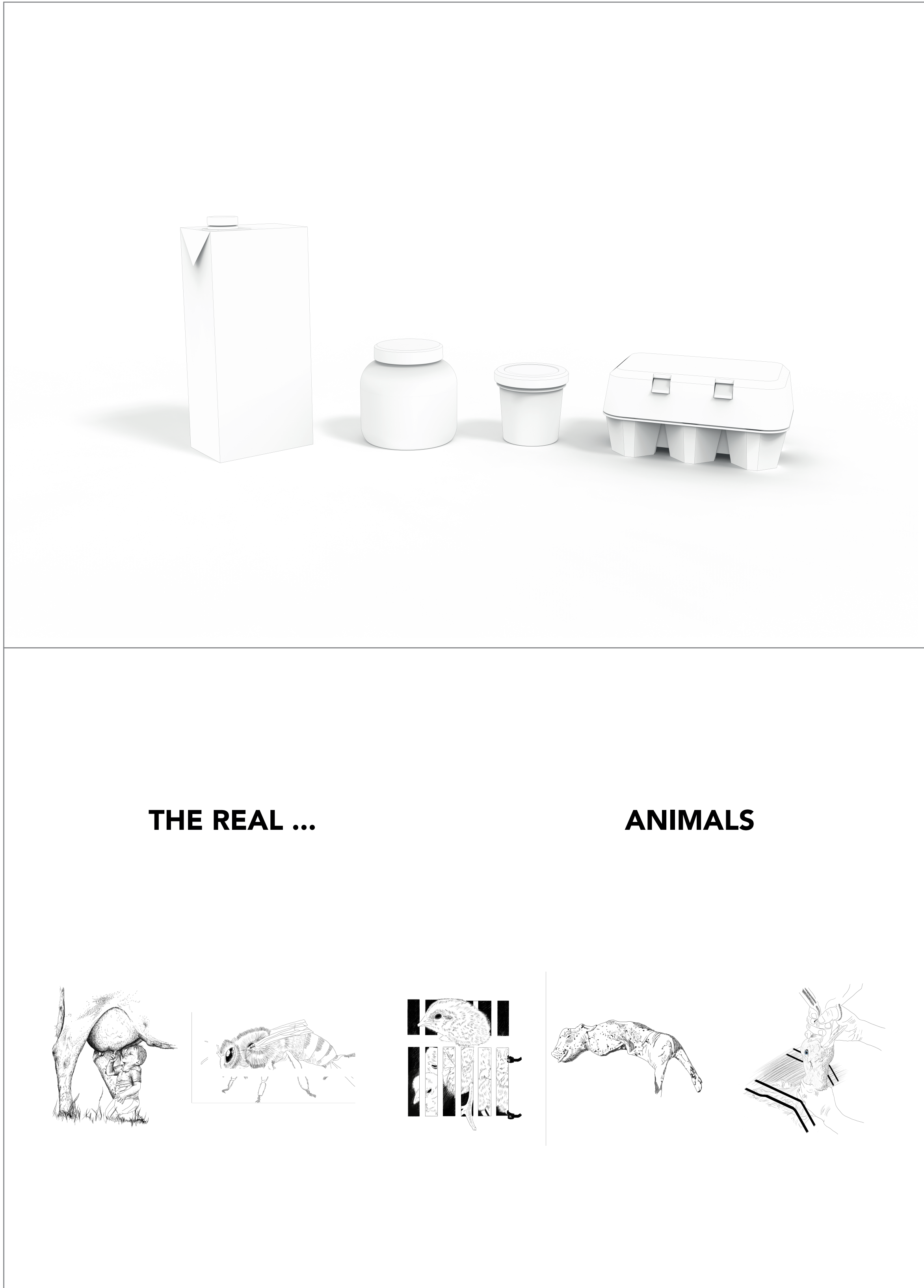

THE REAL ...
ANIMALS

Conclusions

Segons el meu punt de vista, la característica més valuosa de l'art és la seva capacitat comunicativa amb la qual el podem dotar. Es pot convertir en un vehicle per expressar idees, conceptes i informació. Per aquesta raó, l'activisme, és un tema recurrent en els meus projectes, el meu objectiu és apropar el veganisme als espectadors i mitjançant l'art he trobat una manera de fer-ho. He pogut trobar una bona manera de comunicar el concepte l'Statu Quo del carnisme (2019), l'edició d'artista m'ha donat la versatilitat que necessitava per poder utilitzar un llenguatge textvisual en una mateixa formalització.

Inicialment aquest projecte va començar com a una publicació, un recull de fotografies i testimonis sobre el tema del veganisme. Va ser en plena investigació que em vaig adonar que el concepte clau no és el veganisme, sinó el carnisme. D'aquesta manera la preocupació s'ha estès a altres normalitzacions que tenim assumides, però que en realitat són imposicions de la societat en la qual ens trobem. Durant la trajectòria d'investigació m'he pogut enriquir en molts àmbits que aparentment no semblen estar relacionats amb el carnisme. La quantitat d'informació que se'ns amaga per no alterar la bona qualitat de vida d'algunes persones ha portat a les animales humanes a ser despiadades i cometre actes sense adonar-nos molt perjudicials per al Planeta Terra i totes les seves vides.
Aquests projectes d'investigació m'han fet ser més conscient i seguir amb la autoreeducació, un camí que fa anys que vaig començar per seguir avançant cap a un estil de vida més respectuós.

Paral·lelament a *Statu Quo del carnisme (2019)*, treballo en la publicació d'una pàgina web per difondre el mateix missatge. Funciona com a recull de projectes antiespecistes i com a divulgació d'aquests. I trobem *My vegan reason (2016), The Weight (2016), Natural (2016), The real food (2017)* i tots els projectes que recull *Statu Quo del carnisme (2019).* Alguns reinterpretats per adaptar-se correctament al medi digital, d'aquesta manera reforçar l'objectiu principal de les meves obres, fer arribar un missatge de disconformitat a l'espectador.

Fonts documentals artísitques

Alcaraz y González, S. (2012) *El libro de artista: Historia y contemporaneidad de un género artístico*. València: Universitat Politècnica de València. Facultat de Belles Arts de San Carles.

Algora, M. Alsina, P. Allen, R. Ascott, A. Bosco, R. Caldana, S. Huhtamo, E. Kerckhove, D. Paul, C. Vicente,JL. (2008) *Máquinas&Almas*. Madrid: Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.

Crespo, B. (2011) *El libro-arte / libro de artista: tipologías secuenciales, narrativas y estructuras. Anales de Documentación, 15, 1*. Recuperat de http://dx.doi.org/10.6018/analesdoc.15.1.125591.

Castro, Juan Manuel; Conesa, Chema (2015) *Guia para proyectos fotográficos.* Madrid: Ministerio de Educación, Cultura y Deporte / Promoción del Arte

De Fusco, R. (2008) *El placer del arte.* Barelona: Editorial Gustavo Gili SL

De la Nuez, I. Montornes, F. (2002) *Parc humà: Una exposició de criatures globals.* Barcelona: ELECTA / ICUB.

Debord, G. (1964) *La sociedad del espectáculo (2007)*. Argentina: Último Recurso

Guash, A. (2011) Arte y archivo, 1920-2010. *Genealogías, tipologías y discontinuidades.* Madrid: Ediciones Akal

Güell, N. (2010) *Nuria Güell.* Recuperat de http://www.nuriaguell.net/

Kurimanzutto. (2015) *Minerva Cuevas*. Recuperat de http://www.kurimanzutto.com/artists/minerva-cuevas

López, A. (2015) *¿Qué es la cultura de archivo? Archivos y cultura y culturas de archivo: Estado de la cuestión. Boletín ANABAD LXV: Federación Española de asociaciones de archiveros bibliotecarios, arqueólogos museólogos y documentalistas. Núm: 3. 235- 251.* Recuperat de https://www.anabad.org/wp-content/loads/2016/01/2015.3.1.pdf

Mason, D. (2008) *Materiales y procesos de impresión.* Barcelona: Editorial Gustavo Gili SL

McArthur, J. (2001) *Jo-Anne McArthur.* Recuperat de https://joannemcarthur.com/about/

McArthur, J. (2008) *We Animals.* Recuperat de https://weanimals.org

Montiel, R. (2013) Recuperat de http://ruthmontielarias.com/

Muñoz, J. (1984) *La imágen del animal: Arte prehistórico. Arte contemporáneo.* Madrid: Caja de Ahorros y monte de Piedad de Madrid.

Ortega, V. (2015) *El artivismo como acción estratégica de nuevas narrativas artísticopolítica. Calle14. 10 (15)*, 100 - 111.

Partegas, E. (2001) *Esther Partegas.* Recollit de https://esterpartegas.com/

Pérez, X. (2010) *Ximena Pérez Grobet.* Recollit de https://www.ximenaperezgrobet.com

Fonts documentals conceptuals

Acabemos con el especismo (2012) *Especismo*. Recuperat de http://acabemosconelespecismo.com/especismo/

Asamblea antiespecista de Madrid (2014) *En este sitio maldito donde reina la tristeza… Reflexiones sobre las cárceles de animales humanos y no humanos.* Madrid: Ochodoscuatro Ediciones.

Habeas Corpus. (1993 – 2016) *Discografia completa.* España.

Hribal. J. (2014) *Los animales forman parte de la clase trabajadora y otros ensayos.* Madrid: Ochodoscuatro Ediciones

Fonts documentals d'investigació

Ara.cat. (2018) *A Espanya ja hi ha més porcs que persones.* Recuperat de https://www.ara.cat/societat/Espanya-mes-porcs-que-persones_0_2073392731.html

A.U.M. Films i First Spark (Productors) Andersen i Keegan (Directors). (2014) *Cowspiracy: The Sustainability Secret.* País: Estats Units.

Bacarlett, M. (2010) *Plutarco y los animales.* La Colmena, 65/66, 25-30

BBC. (2019) *Qué países del mundo consumen más carne*. Recuperat de https://www.bbc.com/mundo/noticias-47119001

Boiza, G. Romera, J. (2018) *La alimentación vegana: un negocio de 5.000 millones de euros en España. El economista.* Recuperat de https://www.eleconomista.es/distribucion/noticias/8843435/01/18/La-alimentacion-vegana-un-negocio-de-5000-millones-de-euros-en-Espana.html

Centro de Actividad Regional para el Consumo y la Producción Sostenibles. (2007) *La carne, un alimento caro en recursos.* Recuperat de http://www.cprac.org/consumpediamed/sites/all/documents/link-impactos-abuso.htm#_ftnref1

Ceballos, P. (2011). *Baes La sexta extinción: La pérdida de especies y poblaciones en el Neotrópico. Conservación biológica: Perspectivas de Latinoamérica, VI,* 95-108.

Corona E. (2002). R*elaciones hombre - fauna: una zona interdisciplinaria de estudio.* Mèxic: Plaza y Valdés.

FAO. (2013) *Despilfarro de alimentos: datos y cifras clave.* Recuperat de http://www.fao.org/news/story/es/item/196450/icode/

Dubner, S. i Levitt, S. (2016). *Cuándo robar un banco. Capítol: Carnívoros agnósticos y calentamiento mundial: Por què los ecologistas persiguen el carbón y no las vacas*. Ediciones B S.A.. Madrid.

FAO. (2017) *Día Mundial del Agua: se requieren 15.000 litros de agua para generar un kilo de carne, señala la FAO*. Recperat de http://www.fao.org/americas/noticias/ver/es/c/229495/

FAO (2013) *La papa y los recursos hídricos*. Recuperat de http://www.fao.org/potato-2008/es/lapapa/agua.html

FBI (2010) *Wanted Terrorists* https://www.fbi.gov/wanted/wanted_terrorists

Fundación Heinrich Böll. 2014. *Atlas de la carne*. Editorial: Atlas-Manufaktur. Santiago de Chile.

Green Peace. (2017) *Amazonas*. Recuperat de https://es.greenpeace.org/es/trabajamos-en/bosques/amazonas/

Guerrero, S. (2013, gener 24). *Educación especista; Cómo inculcar un prejuicio*. Recuperat de https://www.youtube.com/watch?v=b1c3j-tKsD0.

Henríquez, R. (2010) *Importancia de la distinción cartesiana entre el hombre y los animales. Ingenium: Revista de historia del pensamiento moderno, 3*, 48-89

Horta, O. (2007). *Un desafío para la bioética. La cuestión del especismo*. Facultad de Filosofía. Universitat de Santiago de Compostela.

Igualdad Animal. (2013) *Desciende la demanda de carne en EEUU*. Recueprat de http://www.igualdadanimal.org/noticias/6827/desciende-la-demanda-de-carne-en-eeuu

Joy, M. (2010) *Por qué amamos a los perros, nos comemos a los cerdos y nos vestimos con las vacas: Una introducción al carnsimo.* (2017). Madrid: Plaza y Valdés.

Monbiot, G. (2011) *The Pleasures of the Flesh.* Recuperat de https://www.monbiot.com/2008/04/15/the-pleasures-of-the-flesh/

Nació Digital. (2018) *Catalunya en el femer d'Europa.* Recuperat de https://www.naciodigital.cat/ecodiari/noticia/10587/pacma/denuncia/politiques/actuals/convertit/catalunya/femer/europa

National Geographic. (2018) *La crisis alimentaria* . Recuperat de https://www.nationalgeographic.com.es/mundo-ng/grandes-reportajes/la-crisis-alimentaria_380/20

Parker, J. (2019) *The year of the vegan. The economist.* Recuperat de https://worldin2019.economist.com/theyearofthevegan?utm_source=412&utm_medium=COM

Porfirio. (1984) *Sobre la abstinencia.* Madrid: Editorial Gredos

Riechmann F. (2004). *Etica ecologica: Prospuestas para una reorientación.* Editorial: Icaria Editorial. Barcelona

Walt Disney (1993) *Three Little Pigs*. Recuperat de https://www.youtube.com/watch?v=SKxWJP_LH7A

Wikipedia. (2009) *Vegetarianism by country*. Recuperat de https://en.wikipedia.org/wiki/Vegetarianism_by_country#cite_note-51

World Population History. (2015) *World Population History*. Recuperat de https://worldpopulationhistory.org